

FRANTIŠKÁNSKA

rodina

800

2^{leto}
2024

JANA PACHNEROVÁ

PÚTNICTVO

DINA SHABALINA

VIZITÁCIA

SV. MARGUERITE BAYS

PÚTNIKU, TU CHVIĽU STOJ
POZORUJ MOJE MUKY I
MUKY MOJE KYNŮ,
ROKY TVOJE PLYNŮ,
PO SMRTI SŮD NASTANE,
KAM SA TVOJA DUŠA DOSTANE

RENOVATA 2022
DONOR Pokoj a dobro

obsah

FRANTIŠKÁNSKE JUBILEÁ.....	4
SVĚTÁ MARGUERITE BAYS.....	8
MEDZINÁRODNÁ VIZITÁCIA.....	12
DINA SHABALINA.....	16
PÚTNICKÉ CESTY NA SLOVENSKU.....	22
PŮŤ POKOJA A DOBRA.....	25
JANA PACHNEROVÁ.....	28
INFO NR OFS.....	32
NÁRODNÉ FORMAČNÉ STRETNUTIE.....	33
VÝCHODOSLOVENSKÝ REGIÓN.....	35
ZÁPADOSLOVENSKÝ REGIÓN.....	36
MARIÁNSKA PŮŤ V PRAHE.....	38
PROFESIA V MB RABČICE.....	40
MODLITBOVÉ ÚMYSLY.....	41
JUBILEÁ.....	42
KNIŽNÁ RECENZIA.....	44

FRANTIŠKÁNSKA *rodina*

Časopis pre tých, ktorým je blízka františkánska spiritualita

Vychádza: 4x ročne

Ročník: 34, Číslo: 2/2024

Dátum vydania: jún 2024

Registrácia MK SR: EV 5631/18

ISSN: 1338-3213

IČO: 17 309 620

Vydáva: Františkánsky svetský rád, Františkánska 2, 811 01 Bratislava

Redakčná rada: Cecília Blanárová, Monika Olečková, Marcela Prekopová,
Martina Zonnenscheinová a Pavol Železník (šéfredaktor)

Email: frantiskanska.rodina@gmail.com

Webové sídlo: www.assisi.sk

Náklad: 750 ks

Cena: Františkánska rodina vychádza vďaka príspevkom odberateľov časopisu.

Číslo účtu vo formáte IBAN: SK91 0900 0000 0000 1148 4135

Svoje príspevky zasielajte na emailovú adresu redakcie.

Redakcia si vyhradzuje právo rozhodovať o úprave a výbere príspevkov,
ktoré budú zaradené do príslušného čísla časopisu.

Obálka: fotokoláž

slovo na úvod

Milé sestry, drahí bratia,

trojdnie na začiatku mája bolo pre naše národné bratstvo časom mimoriadnej milosti a požehnania – bratskej a pastoračnej vizitácie z Medzinárodnej rady OFS a Medzinárodnej konferencie duchovných asistentov. Vlastne, ako sa na poriadnu rodinu patrí, aj my sme sa na návštevu pripravovali už dlhšie a s blížiacim sa termínom stále intenzívnejšie. A z pozadia postupne vystupovali očakávania, aj napätie, ale najmä hustnúca komunikácia a práce na prípravách. – Aby všetko fungovalo, aby prišli ľudia, aby nemeškala doprava, aby sme si nejako poradili, keď niečo neklapne, aby sme si hostí uctili, aby sa tu cítili ako doma,...

A aby sme nezabudli na to podstatné – že sa po dlhšom čase zase stretla rodina a akým zdrojom pokoja a požehnania to pre nás môže byť. Sestra Dina a brat Pedro k nám prišli, aby nás pozorne počúvali. Aby nám pomohli s odpoveďami na otázky, so skúsenosťami zo širšej rodiny Medzinárodného bratstva. Aby nám pomohli nájsť a pomenovať nedostatky v našich bratských spoločenstvách a najmä – pohnúť s nimi. Aj o nich treba hovoriť: nielen v našom bratstve klesajú počty povolaní a skúmame, prečo je to tak. Čo nám chýba, aby sme pritiahli nových bratov a sestry? Na skutočnom a pravdivom dialógu, ktorý je nevyhnutnou súčasťou života v rodine, je cenné najmä počúvať. A s úžasom zisťovať, že dobrá skúsenosť môže byť aj iná, ako naše očakávanie.

Odpovede sú možno jednoduché – podávanie a zdieľanie osobnej skúsenosti s Bohom a ochota slúžiť bratom a sestrám. A toto nám obzvlášť kládli na srdce: naše povolanie je neúplné bez ochoty prijať službu pre spoločenstvo. Aké podobné je to výzvam súčasného Svätého Otca Františka aj tu na Slovensku – namiesto kultúrnych vojen skutočne slúžiť núdzným a tvorivo hľadať cesty, ako to uskutočniť. A odvahu osloviť všetkých ochotných či schopných a nerobiť rozdiely.

Pokoj a dobro

Damián Berec v službe ministra NB

FRANTIŠKÁNSKE JUBILEÁ

800. VÝROČIE DARU STIGIEM (1224 - 2024)

Duchovná obnova k jubileu Stigmatizácie

Jubilejný rok udelenia stigiem sv. Františkovi - jedinečný okamih úplného stotožnenia sa s Ukrižovaným Kristom v jeho utrpení, je pre nás jeho deti zásadným bodom prežívania našej jedinečnej spirituality. Ako nám v tomto roku pripomína Konferencia františkánskej rodiny - „*Pozýva nás k obnoveniu nášho spoločného kresťanského povolania tak, aby sme dosiahli spodobnenie sa s chudobným a ukrižovaným Kristom a niesli v sebe stigmy jeho prítomnosti v nás.*“ Stigmatizácia bola témou aj duchovnej obnovy pre účastníkov celonárodného stretnutia formátorov 14. apríla 2024 v kláštore Sestier Františkánok Premenenia v Melčiciach. Viedol ju páter Ján Otruba, brat kapucín. Vybrali sme pre vás texty z prvej časti prednášky a veríme, že v nej nájdete cenné podnety na hlboké prežívanie a reflexiu tohto veľkého daru.

Svätá omša počas stretnutia v Melčiciach. Zľava: P. Stanislav Rok OFMConv, P. Ján Otruba OFMcap, P. Bruno Včela OFM a P. Robert Chabada OFM. Foto: Cecíllia Blanárová

Pápež Benedikt XVI. napísal, že svätí za svojho života vytvoria nadbytok lásky, z ktorého čerpá nielen ich doba, ale i všetky storočia po nich. Aj sv. František vytvoril tento nadbytok. Z priehrady lásky mohli piť jeho súčasníci, nasledovníci a môžeme sa občerstvovať aj my dnes. Rovnako súčasný pápež František sa nechal inšpirovať týmto svätcom a rozdáva z jeho charizmy plným priehrstím dnešnému zmätenému a ubolenému svetu.

Všetko so všetkým súvisí

Miesta, ktoré sv. František miloval a vyhľadával, majú niečo spoločné. Nachádzajú sa bokom od civilizácie, je tam zeleň, nejaká jaskynka kdesi vo výške, hlavne blízko k nebu a výhľad na ľudské obydľia, za ktoré sa modlí. Takou je aj La Verna, ktorú si vybral Boh, aby ju posvätil výnimočným činom. Skúsme si priblížiť túto, v dejinách Cirkvi takú významnú udalosť, kedy prvýkrát Kristus vyznačil navonok ranami svojho umučenia človeka, a ním bol sv. František. Ako to celé začalo?

Všetko so všetkým v našom živote súvisí. Tak aj stigmy sv. Františka súviseli s jeho predchádzajúcim životom, na mieste kde František začína reagovať na Božiu milosť. Tam kde vo svojich dvadsiatich rokoch začína hľadať v srdci Pána, kde zároveň začína príprava na prijatie stigmatem. Aj pre nás je každý deň v našom všednom živote, pokiaľ ho dobre žijeme a odpovedáme na Božie milosti, prípravou na to veľké, čo nám chce Boh neskôr dávať.

Stotožňovanie sa s Kristom začína keď František uvažuje nad svojím životom, hľadá Boha, prežíva noc zmyslov, keď chodí utrápený, smutný, uťahuje sa do samoty lesov, opustených kostolíkov, aby sa modlil...

Nechajme sa zraniť

Privilegovaným kostolíkom bol pre sv. Františka San Damiano, v ňom sa rodí pomaly a isto láska medzi Kristom Ukrižovaným a ním. Tu ho jedného dňa čakalo významné a zásadné stretnutie. František prechádza okolo kostola a pocíti vnuknutie vojsť dnu pomodliť sa. V tom čase je už viac-menej schopný vnímať Božie vnuknutia a väčšinou odpovedať na ne pozorne. Mohol prejsť okolo a povedať si, že keď sa bude vracieť zastaví sa, ako to my často urobíme a nakoniec sa k tomu nevrátíme.

František v tomto kostole trávil veľa času. Aj v deň keď tam vošiel, sa dlho a vrúcne modlil. Kristus sa mu prihovára z kríža a dáva mu dôležité poslanie - ... *František nevidíš, že sa môj dom rozpadá? Chod' a daj ho opäť do poriadku...* Ježiš myslí na dom Cirkvi a my vieme, že František spočiatku opravoval zrúcaný kostol San Damiano. Postupne však rozmýšľa nad tými slovami, až kým ho dovedú k tomu, že má opraviť dom cirkvi. Akým spôsobom? Sv. Terézia z Avilly nás učí, že Božie slová sú zároveň skutky. Aj do Františkovo srdca zároveň s týmito slovami prichádza milosť vykonať poslanie. Aká to bola milosť? Životopisci napísali, že od tej chvíle bolo jeho srdce zranené láskou k Ukrižovanému Kristovi. Tu sa začína poslanie obnoviť cirkev a môžeme povedať, že tiež aj príprava Františkovo srdca na stigmatizáciu – stotožnenie sa s Ukrižovaným. Od tejto chvíle František nosí Kristov kríž v srdci, rýchlo duchovne napreduje, uplynie necelých dvadsať rokov a dostáva dar stigmatem. Vyprosujeme si podobne aj my od Pána Ježiša zranenie láskou k Ukrižovanému, lebo je jadrom nášho povolania nasledovať ho podľa vzoru sv. Františka z Assisi.

Súdiť nás bude láska

Náš život je jedna niť, ktorú vedie Božia prozreteľnosť. Sv. Ján z Kríža píše, že na konci života budeme súdení z lásky, k blížnemu, aj zo správnej lásky k sebe samému. Láska ku ukrižovanému Kristovi v nás sa postupne rozvinie k celému stvoreniu, a to nielen preto, že bolo Bohom stvorené, ale kvôli nemu samému. Ten istý svätec hovorí, že je nanajvýš dôležité, aby sme v tejto láske napredovali rýchlo, ako to bolo u Františka. To však nemôže zostať iba teóriou a našou zbožnou túžbou alebo zbožným emocionálnym a duchovným zápalom. Láska má postupne prerásť celý náš duchovný aj vonkajší život.

Ťažký boj

Krátko po príhovore Ukrižovaného v San Damiane prichádza Františkov otec so skupinou s ním súcitiacich mužov a František čerstvý nováčik v Božej službe sa skrýje. V refektári San Damiano asi 5 metrov pod zemou je napísané, že tu bola stará krypta, do ktorej náhodou objavil vchod a skrýl sa pred otcom. Napriek tomu, že ho po celý deň hľadali, tak ho nenašli a my si môžeme iba predstaviť, s akým škodoradostným výsmechom ich občania Assisi vítali keď sa vrátili naprázdno. Ale Františkovi do smiechu nebolo... Keď sa všetko v ňom upokojilo uvedomil si, že keď pre Krista, ktorého si zamiloval, prišla podobná výprava, aby ho v Getsemani zajala, on sa neskrýl, nechal sa zatknúť a nakoniec i zabiť.

František niekoľko týždňov vo svojom vnútri zápasí, aby nakoniec vyšiel z tohto veľkého boja víťazne. Mohol ujsť, odstá-hovať sa, ale cítil, že by to bola prehra. Mohol sa právom hnevať na svojho otca, že nechápe Božie volanie, že mu Ježiš dal poslanie a hľadať iné nábožné dôvody, ktoré si my vieme v hlave vytvárať keď sa cítíme v práve a pritom nás tlačí neláska a nespravodlivosť zo strany druhých. Boh všetko riadi a v tejto situácii chce Františka posunúť oveľa bližšie ku krížu, k poníženiu, k potupe Ukrižovaného, a keď po mesiaci strávenom v tme, už za bieleho dňa opúšťa radostný svoju skrýšu, nevedí mu, že ľudia pokývajú hlavou a hovoria, pozrite na neho, veď je to blázon. Rád by som spomenul jeden výrok, ktorý počula sv. Katarína Sienská od Ježiša. Povedal jej, že vo chvíli, keď sa duša znechutená zo seba pevne a isto rozhodne, že chce nasledovať Krista Ukrižovaného, zažije prekrásny pocit. Podobne František zažil tento pocit keď sa rozhodol vyjsť zo skrýše v podzemí, zažil víťazstvo nad sebou, nad svojou pýchou - pripomeňme si, že pred-

tým bol miláčikom, obdivovaným vodcom assiskej mládeže, túžiaci po sláve - a od-razu kráča po uliciach mesta potupený, deti po ňom hádžu kamene a blato, posmievať sa mu, otec ho zbije, zatvorí do domáceho väzenia pod schodami rodného domu. Bola to ďalšia etapa na ceste k stigmatizácii, ktorú zažíva vo svojej psychike.

Po ceste kríža k živému vzťahu s Bohom

Boh cez veľmi ťažké situácie, keď sa nám zdá, že sme v práve a sme právom nahnevani, zranení a hneváme sa, že na nás zoslal utrpenie, krivdu, môžeme povedať, nám nahráva na smeč. Ježiš nám hovorí slová „Azda nemám piť kalich, ktorý mi dal piť môj Otec?“ (Jn 18,11). Boh aj nás chce posúvať bližšie k nemu a pokiaľ ide o cestu napredovania ku svätosti, prihráva nám v našich utrpeniach a krížoch na smeč. Žiaľ často to pokazíme, napredujeme, ako povedala svätá Terézia z Avilly, dopredu pomaly ako ropucha. Ježiš nás volá ako Františka, ísť rýchlo dopredu.

Nedávno som čítal veľmi peknú úvahu od bosého karmelitána, blahoslaveného Mária-Eugena od Dieťaťa Ježiša, ktorá mala podnet v jednej konferencii vo Francúzsku, kde sa stretli teológovia, psychiatri, aj psychológovia a uvažovali nad niektorými náboženskými javmi a osobitne aj nad stigmatizáciou sv. Františka. Skonštatovali, že to, čo sa stalo na La Verne, už predtým bolo prítomné vo Františkovej duši.

Načrtol som niekoľko ťažkých, ale nádherných míľnikov Františkovo života. Boh aj nám na našej ceste chce stavať a stavia míľniky, ktoré častokrát tak s nevôľou prijímame, ak sa dá aj od seba odkopneme. Boh chce, aby sme dozreli k tomu, čo sv. Pavol hovorí: „*Nechcem sa chváliť ničím iným, iba krížom nášho Pána Ježiša Krista...*“ (Gal 6,14). Skúsme rozjímať

nielen nad svätým Františkom, ale aj nad sebou, pýtajme sa kedy Pán Ježiš v našom živote STAVAL takéto mílniky. Sv. František bol už vo svojej dobe veľmi známy a slávny, aj keď sám nemal rád gloriolu nad sebou a popularitu. Intuitívne túžil po tom, aby žil skrytý život, ako Ježiš, ktorý sa učil od Márie a Jozefa v Nazarete v škole skrytosti, hoci táto sa dnes nenesie. Nosí sa mediálna popularita, lajky na internete, pozitívne komentáre našich vkladov a ďalšie pútanie pozornosti na seba. Ale František toto nehľadal, pre neho Ukrižovaný Ježiš bol jeho životná láska, ktorá ho po celý život sprevádzala a nakoniec vyústila do stigmatizácie, a samozrejme aj do stožnenia sa a objatia s osláveným Kristom v nebi.

Skúsme sa aj my často ponárať do Ježišovho kríža, do Františkových krížov, ktoré ho pripravovali na objatie s Kristom a ponorme sa aj do našich krížov, ktorými si nás Spasiteľ chce pritiahnúť k sebe. Potom skúsme, ako píše svätá Bernadetta, poďakovať na konci života za všetky kríže, lebo sú skutočným darom, aj keď boli ťažké a mali akúkoľvek podobu.

Každá udalosť v našom živote vystúpi zo všednosti, tiež naše denné rozhodnutia, denná vernosť Pánovi, túžby, vzdychy, hľadanie, prijímanie sviatostí, obzvlášť sviatostného Krista v Eucharistii - toto všetko vytvára náš profil niekedy aj náš dôverný, výnimočný kontakt s Kristom, ktorý prichádza v niektorých chvíľach a má vyústiť do oceánu večnosti.

Pripravila sr. Mária Marcela

LA VERNA 800

800. VÝROČIE DARU STIGIEM (1224 - 2024)

2/2024

Svätá Marguerite Bays (1815-1879)

Od každodennej služby k stigmám

Portrét Marguerite Bays / v r. 1929 namaľovala sr. Augustína, kláštor Abbaye de la Fille-Dieu.

Jednoduchá a pokorná laička žijúca obyčajný život pripomínajúci milióny iných. Nevykonala žiadne výnimočné činy, ale jej existencia bola dlhou a tichou premenou na ceste k svätosti. Prostredníctvom meditácie o tajomstve umučenia nášho Spasiteľa dospela k premieňajúcejmu zjednoteniu s Bohom. Túto švajčiarsku stigmatizovanú laičku, členku Františkánskeho svetského rádu, nazývali aj „svätica pokorných“.

Marguerite Bays sa narodila 8. septembra 1815 v La Pierraz v kantóne Fribourg vo Švajčiarsku. Bola druhým zo siedmich detí rodičov Pierre-Antoine Bays a Marie-Joséphine Morel, skromných farmárov a dobrých kresťanov. Malá Marguerite bola obdarená živou a veselou povahou a vyznačovala sa taktiež nemalou inteligenciou. Štyri roky navštevovala školu, kde sa naučila čítať a písať. V pätnástich rokoch sa vyučila za krajčírku a túto profesiu vykonávala po celý svoj život.

Svätosť žitá v rodine

Napriek tomu, že si mnohí mysleli, že vstúpi do kláštora, Marguerite cítila, že miestom posvätenia má byť pre ňu jej rodina. Zostala preto v rodičovskom dome, nevydala sa a prijala život v celibáte.

V rodine sa starala najprv o svojich rodičov, neskôr o troch bratov a tri sestry. Generálny postulátor z rehole kapucínov Carlo Calloni o Marguerite povedal: „Jej úlohou boli domáce práce, upratovanie, varenie a to, čo bolo potrebné pre život rodiny. V tomto všetkom budovala atmosféru pokoja a prijatia. Pre všetkých mala milé slová a gestá, nikdy nie odsúdenie, ale vždy poskytovala útechu a blízkosť.“ Avšak ani v jej najbližšej rodine to nevyzeralo vždy ružovo. Brat Joseph trpel istou psychickou slabosťou, ktorá spôsobovala, že bol nevrlý a násilný. Sestre Mariette sa rozpadlo manželstvo a návrat do rodičovského domu prežívala ako životnú prehru. Brat Claude sa strácal v neusporiadanom živote a mal nemanželského syna, ktorého nakoniec vďaka Margueritinmu vplyvu uznal za svojho. Ťažké obdobie prežívala, keď sa najstarší brat oženil s ich slúžkou a tá Marguerite dávala pocítiť, kto sa stal paňou domu. Po dobu pätnástich rokov trpezlivo znášala príkoria. Keď však švagriná ťažko ochorela, premožla ju Margueritina dobrotivá láska a na smrteľnej posteli ju mohla ošetrovať iba ona. Marguerite sa voči svojim príbuzným, ktorí sa ocitli v ťaž-

kej životnej situácii, nikdy nesprávala moralisticky. Naopak, vďaka jej súciteľnému postoju sa každý cítil priťahovaný ku Kristovi a začal skutočnú cestu obrátenia.

Hoci sa Marguerite nestala matkou, jej duchovná plodnosť presahovala hranice pokrvnej rodiny. V rodinách, ktoré navštevovala vďaka svojej práci krajčírky, mala možnosť spoznať a pochopiť problémy mnohých matiek. Pomáhala im s obdivuhodnou láskavosťou a trpezlivosťou. Aktívne sa zúčastňovala na živote farnosti. Svoj čas venovala apoštolátu medzi deťmi, učila ich katechizmus a uvádzala ich do života modlitby. Pre tie najchudobnejšie šila oblečenie zadarmo a pravidelne ich brávala na nedeľné prechádzky. Známi ju tiež často žiadali, aby pripravila chorých a umierajúcich na stretnutie s Pánom.

S Máriou v Božej prítomnosti

Mária zastávala v Margueritinom živote dôležité miesto. Pochopila, že ak sa chceme stať Kristovými učeníkmi, musíme so sebou zobrať Máriu, ktorá nám ukazuje cestu. Modlitba ruženca bola pre Marguerite povrazom, ktorý ju spájal s nebom. Otčenáš a Zdravas, ktoré vyslovovala smerom k Bohu v Máriinej prítomnosti, ju pripravovali na hlbokú vnútornú modlitbu, v ktorej už pre ňu neexistovala bariéra medzi časom a večnosťou. Jej najobľúbenejším miestom bola kaplnka Notre-Dame Du Bois, kde nasávala mystické ticho na-

plnené prítomnosťou Boha. Páter Calloni o Marguerite povedal: „Panna Mária bola jej sprievodkyňou a učiteľkou. Od nej sa naučila, že Pán, ktorý chce zachrániť celého človeka a všetkých ľudí, nekoná v hlučnom, ale v tichu, v skrytosti.“

Choroba a prekvapivé uzdravenie

V roku 1853 jej bola zistená rakovina čreva a podstúpila operáciu. Vyšetrenia boli veľmi invazívne a Marguerite sa modlila k Panně Márii za uzdravenie a predovšetkým za iné chápanie utrpenia. Prosila, aby mohla trpieť iným spôsobom, a tak mohla mať účasť na Ježišom utrpení. 8. 12. 1854, v deň, keď pápež Pius IX. vyhlásil dogmu o Nepoškvrnenom počatí Panny Márie, bola zázračne uzdravená. Splnila sa jej však aj druhá časť prosby, ktorá úplne zmenila jej život.

Bolesť prežívaná v tichu

Od toho dňa bola Marguerite aj fyzicky navždy spojená s trpiacim Kristom. Záhad-

ná choroba ju znehybnila vždy každý piatok o 15. hodine a počas celého Veľkého týždňa. Vtedy zakaždým prežívala na tele i na duchu Ježišovo utrpenie od Getseman až po Kalváriu. Na jej tele sa objavilo päť stigiem, znakov ukrižovaného Krista, ktoré jej spôsobovali nemalú bolesť. Marguerite sa o tom, čo prežívala, zdôverila len svojmu spovedníkovi a niekoľkým najbližším, pred ostatnými zvedavcami však stigie šikovne skrývala. Aj tak sa chýr o tejto udalosti rozšíril a z toho dôvodu biskup z Fribourgu, Monsignor Étienne Marilley, požiadal o lekársku konzultáciu, aby overil pravosť stigiem. Následná skúška oficiálne potvrdila mystický pôvod javov.

Františkánska terciárka

Vďaka kapucínom žijúcim v Remonte sa dozvedela o Treťom ráde svätého Františka. Jej kristocentrická spiritualita však už predtým niesla znaky serafínskeho zakladateľa. Život Marguerite bol naplnený pokorou, skromnosťou, láskou k Ukrižo-

Domček v La Pierraz, kde Marguerita strávila celý svoj život/ foto: www.marguerite-bays.ch.

vanému Kristovi a cez neho láskou k chudobným a biednym. Vďaka tomu 22. februára 1861 prijala záväzok žiť podľa reguly Tretieho rádu, aby tak naplno žila Evanjelium ako zasvätená laička vo svete.

Smrť

Marguerite zjednotená s Ježišom ponúkla v úplnej odovzdanosti svoje utrpenie, ktoré znášala v tichu a súkromí svojho príbytku, ďaleko od pohľadov iných ľudí. V posledných rokoch jej života sa bolesti stávali čoraz intenzívnejšími. Zomrela 27. júna 1879 o 15. hodine, v oktáve sviatku Najsvätejšieho Ježišovho srdca. Po jej smrti farníci z jej rodného mestečka i okolia vyhlásili: „Naša svätica je mŕtva.“

Blahorečenie a kanonizácia

Vďaka povesti svätosti, ktorá sa o nej šírila už za jej života, začala v roku 1929 diecéza Fribourg proces blahorečenia. Teologickí poradcovia Kongregácie pre kauzy svätých sa v r. 1990 priaznivo vyjadrili k Margueritinmu hrdinskému uplatňovaniu kresťanských cností a 10. júla 1990 ju svätý pápež Ján Pavol II. vyhlásil za ctihodnú. V roku 1991 bol potvrdený zázrak, ktorý sa stal na príhovor Marguerite Bays a 29. októbra 1995 ju ten istý pápež vyhlásil za blahoslavenú. Jej liturgická spomienka bola stanovená na 27. júna.

Ako druhý zázrak bola uznaná udalosť, keď malé dievčatko spadlo pod kolesá traktora. Jej dedko prosil Marguerite, ktorá mala vrúcny vzťah k deťom a ktorej bol veľmi oddaný, o pomoc. Dievčatko zázračne vyviazlo len s ľahkými odreninami. Druhý zázrak otvoril cestu kanonizácii a 13. októbra 2019 ju pápež František v Ríme vyhlásil za svätú.

V živote svätej Marguerite Bays môžeme vidieť, čo znamená svätosť v kresťanskej viere. Nemá nič spoločné s hrdinstvom, senzáciou, ani so stigmami, ktoré sa pred zvedavcami snažila ukrývať. Nie je to vý-

Izbička Marguerite Bays v La Pierraz
foto: www.caminocatolico.com

sada určená len pre niektorých vyvolených a neznamená len povrchné napodobňovanie alebo kopírovanie veľkých svätých. Margueritina svätosť sa skrýva pod závojom najvšednejších drobností každodenného života, realizovaných z lásky k Bohu. Nabáda aj nás, aby sme svoju existenciu urobili cestou lásky a pripomína nám naše poslanie: ohlasovať evanjelium, najmä mladým ľuďom. Zároveň pre nás Marguerite objavuje význam modlitby v živote laika. Ona sama čím viac sa modlila, tým viac zasväcovala svoj život službe svojim bližným. Lebo modlitba nás nemôže vzdalovať od sveta. Ten, kto sa skutočne modlí, počúvaním Božieho srdca je blízko aj srdcu sveta.

Pripravila Martina Zonnenscheinová

[www.causesanti.va/it/santi-e-](http://www.causesanti.va/it/santi-e-beati/marguerite-bays)

[beati/marguerite-bays](http://www.causesanti.va/it/santi-e-beati/marguerite-bays)

www.santiebeati.it

www.marguerite-bays.ch

[www.vaticannews.va/sk/cirkev/news/2019-](http://www.vaticannews.va/sk/cirkev/news/2019-08/svatica-pokornych-v-oktobri-bude-kanonizovana-m-baysova.html)

[08/svatica-pokornych-v-oktobri-bude-](http://www.vaticannews.va/sk/cirkev/news/2019-08/svatica-pokornych-v-oktobri-bude-kanonizovana-m-baysova.html)

[kanonizovana-m-baysova.html](http://www.vaticannews.va/sk/cirkev/news/2019-08/svatica-pokornych-v-oktobri-bude-kanonizovana-m-baysova.html)

Medzinárodná vizitácia národného bratstva OFS na Slovensku v dňoch 2. 5. – 5. 5. 2024

Bratská a pastoračná návšteva na národnej úrovni sa vykonáva každých šesť rokov v súlade s Generálnymi konštitúciami Františkánskeho svetského rádu. Jej cieľom je oživenie evanjeliového a františkánskeho ducha, zabezpečenie vernosti charizme a Regule, poskytnutie pomoci bratskému životu, posilnenie jednoty rádu a jeho účinnejšieho spojenia s celou františkánskou rodinou a Cirkvou (Štatút OFS IV. 5.1). Po niekoľkomesačných prípravách sa vizitácia uskutočnila v dňoch 2. až 5. mája 2024. Za vizitátorov boli určení Pedro Zitha OFM, ktorý je generálnym duchovným asistentom a sestra Dina Shabalina, členka Predsedníctva medzinárodnej rady OFS. Program návštevy navrhla národná rada s ohľadom na možnosti čo najintenzívnejšieho stretnutia vizitátorov s členmi miestnych bratstiev. To bol aj jeden z dôvodov, prečo miestom prvého stretnutia bola Bratislava – pre západné regióny, a miestom druhého stretnutia Spišská Kapitula – pre stredné a východné regióny.

P. Pedro Zitha OFM, priletel už vo štvrtok 2. mája ráno lietadlom z Ríma. Na letisku v Bratislave ho už čakali členovia NR OFS, minister NB Damián Berec a medzinárodný radca Juraj Zonnenschein. Čas do popoludnia, kedy mala začať oficiálna časť programu, trojica po ubytovaní pátra Pedra v kláštore františkánov využila na rýchlu obhliadku historického centra Bratislavy, výhľadov z hradu a prehliadky Katedrály sv. Martina. Bratský duch, spontánnosť a spolupatričnosť zavládli od samého začiatku stretnutia.

Členka predsedníctva medzinárodnej rady OFS sr. Dina Shabalina to mala s cestovaním o niečo zložitejšie. Pricestovala okolo obedu vlakom z Ukrajiny s nočnou prestávkou

v Košiciach, kde sa jej ujala sestra košického bratstva Helenka T. a odtiaľ skoro ráno vlakom do Bratislavy. Po spoločnom obede sa tím skompletizoval a posilnila ho i členka sekretariátu pre formáciu CIOFS sr. Lucia Hidvéghyová, ktorá ochotne posilnila medzinárodných radcov v službe tlmocníctva.

Oficiálny program u otca biskupa Mons. Petra Rusnáka, člena KBS zodpovedného za laické hnutia, sa niesol v bratskom a srdečnom duchu. Otec biskup stručne predstavil históriu Gréckokatolíckej eparchie. Páter Pedro zdôraznil, že OFS je spoločenstvo, ktoré je v najhlbšej podstate a tradícii napojené na Cirkev, ktorej je vždy k dispozícii. Záver stretnutia patril návšteve

Katedrálneho chrámu Povýšenia sv. kríža s priblížením východnej liturgickej tradície.

O 15.30 h sa na Provincialáte OFM stretli s vizitátormi a členmi NR OFS provinciáli františkánskych rádov na Slovensku P. Juraj Andrej Mihály OFM a kustód P. Martin Mária Kollár OFMConv. Myšlienka rodinnej spolupatričnosti ani nemusela byť veľmi zdôrazňovaná. Bola zjavná v pohostinnej atmosfére a v každej vete zdieľaného dialógu.

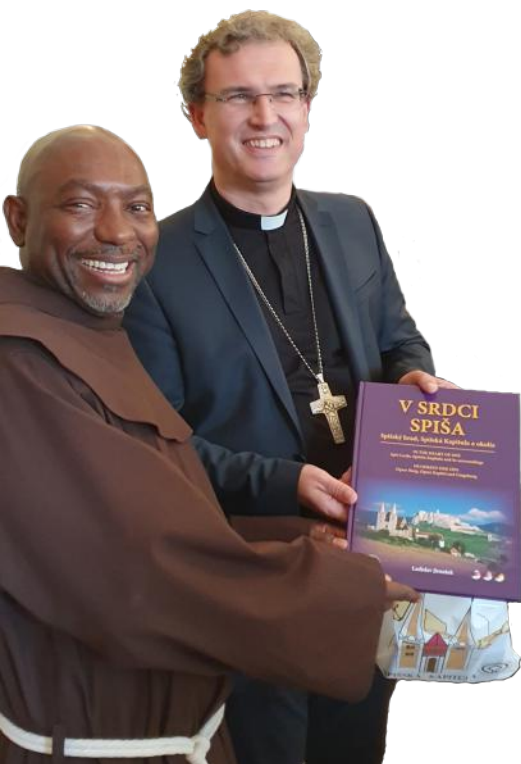
O 17.00 h bola možnosť stretnutia s duchovnými asistentmi a sestrami a bratmi OFS. Z duchovných asistentov boli prítomní P. Martin Mária Kollár OFMConv, P. Jozef Konc OFMConv, Tomáš Konc OFMConv a P. Bruno Včela OFM. Svetskí františkáni boli zastúpení najmä členmi bratstiev zo Západoslovenského a Stredoslovenského regiónu. Bol dostatok času na otázky a odpovede a tiež na neformálne rozhovory s vizitátormi pri agapé, ktoré pripravili

členovia Bratislavského miestneho bratstva sv. Stanislava. Štvrtkový spoločný program bol ukončený koncelebrovaným slávením Eucharistie.

V piatok dopoludnia sa neúplný „bratislavský tím“ spolu s vizitátormi presunul na Spiš. Počasie bolo napriek predpovedi priaznivé a doprialo nám ukázať návšteve, ako sa patrí, našu krásnu krajinu. Nížinu, vinice, hory – oboje Tatry a napokon okúzľujúci Spiš so stredovekými mestami, kostolmi a majestátnym Spišským hradom.

Po zvítaní a prvom spoločnom obede kompletnej zostavy v kňazskom seminári sme vyrazili do neďalekého starobylého mesta Levoča, presnejšie na Mariánsku horu, ktorá patrí medzi najstaršie pútnické miesta východného Slovenska. Zastavili sme sa v Bazilike Navštívenia Panny Márie na jej temene, z ktorého vidno mesto ako na dlani. Páter Stanislav Rok OFMConv., ktorý v Levoči dlhé roky pôsobil, nás oboznámil s históriou pútnického miesta. Vidol nás ďalej aj mestom, najmä Bazilikou sv. Jakuba, ktorá patrí medzi najväčšie gotické chrámy na Slovensku a je zasvä-

tená sv. Jakubovi staršiemu, Apoštolovi. Najobdivovanejší je hlavný oltár, ktorý je súčasne najvyšším gotickým oltárom na svete a jeho autorom je známy neskorogotický sochár Majster Pavol z Levoče. Cestou k bazilike a späť na parkovisko nás páter Stanislav previedol historickým jadrom Levoče, ktoré bolo vyhlásené za mestskú pamiatkovú rezerváciu a patrí do zoznamu svetového dedičstva UNESCO. Spolu s Levočou, tam patrí Spišský hrad, Spišská Kapitula, Žehra a viaceré pamiatky okolia. Páter Stanislav sa ukázal ako fundovaný a vtipný sprievodca. Boli by sme ho počúvali aj dlhšie. Nechceli sme však meškať na stretnutie so spišským biskupom Mons. Františkom Trstenským, preto nasledoval návrat na Spišskú Kapitulu a návšteva Biskupského paláca.

Stretnutie s biskupom Františkom prebehlo vo veľmi priateľskej atmosfére, zaujímal sa o náš rád, kde všade pôsobíme, o našich aktivitách,... s našimi vizitátormi hovoril spontánne i priamo, bez tlmočníka.

Na záver sme sa spoločne s o. biskupom odfotili a vymenili si darčeky. Na svätú omšu v malej kaplnke seminára nás otec biskup ešte osobne sprevádzal.

Po večeri sa už začala samotná vizitácia Národného bratstva a prebiehala aj v nasledujúci deň – v sobotu v dopoludňajších hodinách. V istom okamihu sme sa rozdelili na dve skupiny, páter Pedro Zitha OFM sa stretol osobitne s národnými duchovnými asistentami a my ostatní so sr. Dinou. V tomto čase prebehla i kontrola spisového archívu a pokladne národného bratstva.

Sobota popoludní bola rezervovaná stretnutiu vizitátorov s bratmi a sestrami z miestnych bratstiev, ktorí prišli na Kapitulu z Bratislavy, Považskej Bystrice, Žiliny, Trstenej, Lieseku, Rabčíc, Malatinej, Detvy,

Fíľakova, Ružomberka, Levoče, zo Sečoviec, Bystrého, Spišskej Belej i Košíc i s prítomnými duchovnými asistentami.

Páter Pedro Zitha OFM otvoril stretnutie prednáškou o dôležitosti modlitby ako zdroja našich služieb, v ktorej zdôraznil ochotu slúžiť ako podstatnú súčasť nášho povolania a potom sa už rozvinula čulá diskusia medzi účastníkmi stretnutia a vizitátormi. Mnohí sa podelili svedectvami zo života vo svojich bratstvách a o prežívaní františkánskej spirituality. Nechýbali ani otázky na sr. Dinu a na aktuálnu ťažkú situáciu na Ukrajine.

Táto časť programu bola ukončená spoločným slávením Eucharistie v Kaplnke sv. Jána Nepomuckého. Večer sme sa opäť stretli, vizitátori a členovia národnej rady OFS, aby sme oficiálne aj neoficiálne

ukončili vizitáciu NB.

V nedeľu po raňajkách sme sa s vizitátormi rozlúčili, páter Stanislav odviezol pátra Pedra do Spišskej Novej Vsi k vlak do Bratislavy, aby sa s bratskou pomocou dopravil k lietadlu späť do Ríma. Sr. Dinu odviezla sr. Mária H. a odprevadili ju spolu s ministrom NB na vlak do Košíc a odtiaľ ďalej na Ukrajinu. Rozlúčka už bola skutočnou rozlúčkou členov rodiny.

Vizitácia prebiehala v pokoji, v bratskej a priateľskej atmosfére. Na jej oficiálne písomné hodnotenie zo strany vizitátorov bude potrebné ešte chvíľu počkať. Bratská a pastoračná návšteva bola jedinečnou chvíľou stretnutia, povzbudenia a vzájomného spoločenstva.

Cecília Blanárová a Damián Berc
foto: Juraj Zonnenschein a Pavol Železník

Dotkla sa ma vaša bratská láska

rozhovor s Dinou Shabalinou

Milí čitatelia Františkánskej rodiny, prinášame vám rozhovor s Dinou Shabalinou z Ukrajiny. Sestra Dina bola v roku 2021 zvolená za radcu Medzinárodnej rady OFS a je zodpovedná za oblasť severnej Európy, do ktorej patrí aj naše národné bratstvo OFS na Slovensku. Rozhovor vznikol pri príležitosti bratskej a pastoračnej vizitácie, ktorá prebiehala v dňoch 2. - 5. mája 2024 v Bratislave a na Spišskej Kapitule.

Milá sestra Dina. Na úvod Ti chceme veľmi pekne poďakovať, že si prijala pozvanie Národnej rady OFS na Slovensku a napriek náročnej situácii, v ktorej sa tvoja krajina nachádza, si navštívila naše národné bratstvo. Aká bola cesta z vojnu zasiahnutej Ukrajiny k nám na Slovensko?

Spolu s bratom Pedrom sa vám chceme veľmi pekne poďakovať za srdečné privítanie, ktoré sa nám u vás dostalo. Bol to pre mňa úžasný zážitok. Dotkla sa ma vaša bratská láska.

Keď hovorím o svojich cestách ako poradca Predsedníctva CIOFS, musím priznať, že je to pre mňa teraz veľká výzva. Kvôli vojne Ukrajina musela uzavrieť svoj vzdušný priestor. Vždy, keď musím ísť na kapitulu, alebo bratskú návštevu, musím prekročiť hranice susedných krajín, aby som sa dostala na letisko. Zvyčajne mi trvá asi 25-26 hodín, kým sa dostanem na letisko vo Varšave. Na Slovensko som cestovala viacerými vlakmi. Mala som obavy z nedávnych útokov na našu železničnú infraštruktúru. Vďaka Bohu som sa bezpečne dostala do Bratislavy.

Mohla by si nám povedať niečo o sebe? Ako sa zrodilo Tvoje povolanie do OFS?

Volám sa Dina Shabalina. Narodila som sa v roku 1981 na Ukrajine, neďaleko mesta Dnipro. Som vyštudovaná filologička, ale musela som vyskúšať veľa profesií ako knihovníčka, osobná manažérka, opatrovatelka v materskej škole a dokonca aj kadernička. Moja kresťanská a františkánska cesta začala takmer v rovnakom čase. Keď som mala 23 rokov, dala som sa pokrstiť. Príbeh môjho krstu je príbehom Ježiša, ktorý našiel stratenú ovcu. 23 rokov svojho života som žila bez toho, aby som vedela, čo je to Božia láska. Myslela som si, že iba ľudská láska môže uhasiť smäd môjho srdca, ale v skutočnosti som sa cítila osamelá. Keď som prvýkrát vstúpila do katolíckeho kostola, počula som v evanjeliu čítať o Ježišovi, ktorý sa stretol so Samaritánkou. Povedal jej, že kto pije vodu, ktorú mu on dáva nebude žízniť naveky. Toto slovo zasiahlo moje srdce ako šíp. Počula som slovo živého Pána, ktorý sa so mnou rozpráva. Dojalo ma to natoľko, že som začala plakať a prvýkrát v živote som pokľakla pred Bohom. O mesiac som bola pokrstená. V tomto výnimočnom dni môjho života som sa zamilovala do Ježiša. Prijala som Krista ako svojho osobného Spasiteľa a Pána. Na začiatku môjho obrátenia som narazila na knihu "Kvietky sv. Františka". Tohto svätého muža som obdivovala. Chcela som milovať Ježiša presne tak, ako miloval On. Chcela som radikálne nasledovať Krista ako sv. František. Začala som hľadať akékoľvek informácie o jeho živote. Pán ma viedol. Bola som pozvaná, aby som sa zúčastnila kurzu františkánskej evanjelizačnej školy, ktorú organizujú a poskytujú svetskí františkáni na Ukrajine. Tu som sa stretla so svetskými františkánmi a pochopila, že sa k nim chcem pripojiť. Tak som začala obdobie iniciácie v roku 2005 a v roku 2009 som prijala profesiu.

V roku 2021 si sa stala členkou Medzinárodnej rady OFS a si zodpovedná za bratstvá Severnej Európy. V čom spočíva Tvoja služba?

Je to ťažké povedať niekoľkými slovami. Medzinárodné stanovky hovoria, že členovia rady Predsedníctva CIOFS zdieľajú v duchu kolegiality zodpovednosť generálneho ministra svetského františkánskeho rádu v povinnostiach animovať, viesť a koordinovať celý rád. Jednou z mojich povinností je zúčastňovať sa na zasadnutiach a práci predsedníctva. Som zodpovedná za oblasť CIOFS, ktorá sa nazýva "severná Európa". Predsedám kapitulám, vediem bratské návštevy v mojom okolí a nielen tu v regióne. Snažím sa zostať v kontakte so všetkými bratstvami v mojom okolí a byť im k dispozícii. Som tiež členom Sekretariátu pre komunikáciu a koordinátorom Komisie pre veci svätých a blahoslavených OFS. Som tiež členkou Komisie pre podporu povolání.

Aká je situácia vo svete? Vnímaš, že odkaz svätého Františka je aktuálny pre ľudí dnešnej doby?

Myslím si, že poslanstvo sv. Františka z Assisi bude vždy aktuálne, pokiaľ bude Ježišova

dobrá zvesť aktuálna, pretože František bol nazývaný "druhým Kristom". Žil v dobe protirečení a výziev, ktorým čelila Cirkev a spoločnosť. Do istej miery je náš dnešný život podobný Františkovým časom. Dnes je sprievodcom pre nás a pre celý svet, aby sme nasledovali Krista. On je odpoveďou na to, ako nasledovať Pána v ťažkých časoch.

Bratstvo OFS na Slovensku je pomerne malé. Aký dojem si počas vizitácie nadobudla zo stretnutí s členmi Národnej rady, duchovnými asistentmi a aj s radovými členmi OFS na Slovensku?

Zažila som veľkú radosť zo stretnutia s bratmi a sestrami na Slovensku. Počnúc prvými chvíľami, keď som vstúpila na slovenskú zem, keď ma priateľsky a rodinne privítala moja sestra Helena z Košíc, ktorá mi otvorila dvere svojho domu a zároveň dvere svojho srdca a končiac srdečnou rozlúčkou s bratmi a sestrami Národnej rady, ktorej bratská starostlivosť ma naplnila vďačnosťou a uvedomením si, že v tejto neuveriteľne krásnej krajine som našla inú časť svojej rodiny. Dojímavým momentom bolo pre mňa objavenie spoločných rán historickej minulosti a spoločných radostí a nádejí na nový život, keď naše krajiny prežili hrôzy komunistických čias a prenasledovanie Cirkvi. Táto návšteva vo mne zanechala veľa dobrých spomienok. Je mi len ľúto, že čas uplynul tak rýchlo.

Aké sú podľa Teba najdôležitejšie atribúty, ktorými by sa mal svetský františkán vyznačovať?

Pre mňa je vždy a vo všetkom klásť Krista do centra života, mať s ním veľmi hlboký osobný vzťah, aby sa skrze nás evanjelium zjavilo v dnešnom svete, bolo živé a viditeľné v našich rodinách, v našich bratstvách, v Cirkvi a v spoločnosti. Príklad svätého Františka v jeho radikálnom napodobňovaní Ježiša by nás mal inšpirovať aj dnes a byť stredobodom našej formácie a všetkých našich aktivít.

Máme svoje problémy týkajúce sa vysokého veku členov, nedostatku nových povolání a obáv z prevzatia služieb na jednotlivých úrovniach OFS. Je v tomto Slovensko špecifické alebo je to tak aj v iných krajinách?

Slovenské národné bratstvo nie je jedinou komunitou, ktorá čelí problému starnúcich členov a nedostatku nových povolání. Bohužiaľ, je to rozšírený problém v mnohých národných bratstvách a niekedy aj v samotnej Cirkvi.

Aké sú Tvoje odporúčania na zlepšenie situácie?

Na túto otázku, žiaľ, nemám podrobnú odpoveď. Toto sú výzvy a otázky, ktorým dnes čelíme, ale objavili sa oveľa skôr. Predsedníctvo spolu s celým rádom sa snaží spolupracovať na hľadani konkrétnych spôsobov, ako prekonať krízu povolania. Predsedníctvo má teraz komisiu na podporu povolání, ktorá sa snaží analyzovať súčasnú situáciu v celom ráde a vypracovať konkrétnu stratégiu a odporúčania, ktoré by mohli pomôcť národným spoločenstvám zlepšiť situáciu s novými povolaniami. Mnohé národné bratstvá sa môžu podeliť o svoje skúsenosti a úspechy. Som však pevne presvedčená, že tu nejde o kvantitu, ale o kvalitu toho, ako žijeme naše františkánske povolanie. Je pre nás dôležité, aby sme nestratili kvas evanjeliového života. Potom bude náš rád prítazlivý pre ostatných, pretože ostatní budú môcť vidieť, že Kristova dobrá zvesť je dnes aktuálna a účinná.

Pozadie tejto fotografie je zvláštne. Je to rímskokatolícky kostol v Dnpre, ktorý miestne úrady nelegálne predali falošnej americkej spoločnosti, aby ho prestavali na obchod. Miestni farníci a svetskí františkáni z rôznych miestnych bratstiev bojovali za navrátenie kostola. Táto budova bola zámerné zničená, aby bola nevhodná na bohoslužby a aby bola zámienka na jej neskoršiu prestavbu. Bol to zázrak Božej milosti, keď sa po niekoľkých rokoch boja a súdneho vyšetrovania kostol vrátil veriacim.

2/2024

Môžeš nám priblížiť ako momentálne fungujú bratstvá OFS na Ukrajine? Ako by mohli ostatné národné bratstvá aspoň trochu pomôcť zmierniť následky vojny, ktorá zasiahla Tvoju krajinu?

Väčšina miestnych komunít svetských františkánov na Ukrajine je roztrúsená v západnej časti krajiny. Napriek hrozbám vojny sa bratský život v bratstvách nezastavil. Bratia a sestry sa naďalej stretávajú, majú miestne a regionálne formačné stretnutia. Obnovili sa kurzy na františkánskej evanjelizačnej škole, ktoré vyučovali svetskí františkáni.

So sestrami OFS v dome Panny Márie v Novomoskovsku, ktorý svetskí františkáni kúpili, aby evanjelizovali na východnej Ukrajine. Pred vojnou sme tu mali naše stretnutia.

Od začiatku vojny boli niektorí členovia OFS nútení odísť do zahraničia, ale väčšina bratov a sestier zostáva na Ukrajine. Na východe máme niekoľko komunít. Bratia a sestry, ktorí tam žijú, počujú hrozivé zvuky vojny takmer každý deň, pretože frontová línia je veľmi blízko nich, ale napriek všetkému sa pravidelne zhromažďujú.

Mnohí bratia a sestry sa zjednocujú v modlitbe za spravodlivý mier v našej krajine. V našej komunite máme takéto modlitbové stretnutie online, dvakrát denne.

Od prvých dní vojny zažíva naše národné spoločenstvo veľkú podporu bratov a sestier na celom svete. Vedeli sme, že nie sme sami. Vedeli sme o modlitebnom štíte, ktorý bol rozmiestnený nad našou krajinou, nad našou komunitou. Osobne som dostala nepočítané množstvo listov a posolstiev so slovami podpory a uisteniami o modlitbe takmer zo všetkých kútov sveta. Túto oporu nemožno vidieť očami. Je nemožné zmerať a zhodnotiť, koľko Božej milosti a dobroty bolo na nás vyliate mocnými modlitbami našej veľkej rodiny.

Samozrejme, neoceniteľné sú aj dary od rôznych národných spoločenstiev. Vďaka otvorenému srdcu členov OFS po celom svete si stovky ukrajinských bratov a sestier, ktorí sa ocitli v ťažkých podmienkach kvôli vojne mohli kúpiť lieky potrebné na liečbu, oblečenie, jedlo a palivové drevo na vykurovanie svojich domovov.

Často od nich dostávam a počujem slová vďačnosti - vďačnosť celej medzinárodnej rodine. A to nielen za finančnú podporu, ale predovšetkým za solidaritu a záujem.

Čo by si na záver odkázala našim bratom a sestram na Slovensku?

Chcela by som sa poďakovať, vám, bratia a sestry zo Slovenska, za radosť zo stretnutia a spoznávania! Keď prichádzam do bratstiev na vizitáciu, alebo na kapitulu, uvedomujem si, že okrem špecifického poslania, ktoré mám splniť, mám jedinečnú príležitosť obohatiť sa novými skúsenosťami, darmi, o ktoré sa chce Pán so mnou podeliť v mojich bratoch a sestrách. Predovšetkým vám ďakujem za dar bratskej lásky, za vaše svedectvo viery, za to, že spoločne nasledujeme Ježiša v stopách sv. Františka. Videla som vo vás veľa lásky k rádu a k oddanej službe bratom a sestram. Videla som, že sa zaujímate o náš rád a hľadáte spôsoby, ako vyriešiť výzvy a problémy dneška.

Chcem vám i seba pripomenúť slová sv. Františka, ktoré čítame aj v prológu našej Reguly: «Nesmieme byť múdri a prezieraví podľa tela, ale skôr musíme byť jednoduchí, pokorní a čistí. [...] Nikdy nesmieme túžiť byť nad ostatnými, ale skôr musíme byť služobníkmi a podriadenými kvôli Bohu každému ľudskému stvoreniu. A na všetkých mužoch a ženách, čo budú takto konať a vytrvajú až do konca, spočinie Pánov duch, ostane a urobí si u nich príbytok. A budú synmi nebeského Otca, ktorého skutky konajú. Sú tak ženíchmi, bratmi a matkami nášho Pána Ježiša Krista. Ženíchmi sme vtedy, keď je v Duchu Svätom verná duša spojená s Ježišom Kristom. Bratmi sme, keď konáme vôľu jeho Otca, ktorý je na nebesiach, matkami, keď ho nosíme v srdci a vo svojom tele skrze lásku a čisté a úprimné svedomie a rodíme ho skrze sväté konanie, ktoré má svietiť iným ako príklad.

2/2024

„Blažený člověk, kterému ty pomáhaš, keď sa chystá na svätú púť.“ (Žalm 84, 6)

foto Pavol Železník

Medzinárodné pešie pútnické cesty na Slovensku

Leto je čas oddychu, prázdnin a dovoleniek. Je to najvhodnejšie obdobie na to, aby sme si dopriali relax, načerpali novú energiu a zažili duchovné dobrodružstvo. Skvelou možnosťou, ako spojiť príjemné s užitočným, je aktívny oddych. Príroda a pohyb je balzam pre naše telo i dušu. Rozkvitnutá zeleň, hrejivé slnečné lúče, čerstvý vzduch a pohyb vzpruží celý organizmus. Ak našej rekreačnej aktivite pridáme duchovný rozmer a otvoríme sa Božiemu pôsobeniu, prežijeme čas plný požehnaní a milosti.

Rok 2024 je obdobím prípravy veľkého jubilea, ktoré sa v Cirkvi slávi každých 25 rokov. Svätý rok 2025 bude 27. riadnym jubileom v dejinách Cirkvi. Pápež František vybral pre neho názov: „Pútnici nádeje“. Rok 2024 je časom prípravy s osobitným zameraním na modlitbu a adoráciu. Tohtoročné leto je priam predurčené na duchovné prichystanie sa na túto milostivú udalosť. Existuje mnoho spôsobov ako to môžeme urobiť. Jedinečnou a nezabudnuteľnou formou je vykonať si pešiu púť.

Pútnictvo má v kresťanstve dlhú históriu a je výzvou pre každého duchovne založeného človeka i prejavom úsilia žiť v súlade s prírodou. Opustiť istoty domova a odísť za volaním vnútorného hlasu si vyžaduje i dnes odvahu a odhodlanie. Vydať sa na púť „per pedes apostolorum“ (pešo ako apoštoli), znamená otvoriť sa milostivému času stretnutia a načúvania Božiemu hlasu v nás. Tiché putovanie a rozjímanie pomáha odpútať sa od starostí tohto sveta a nanovo si usporiadať myšlienky. Pešia púť nielen vyvetrá hlavu, ale zlepší aj fyzickú kondíciu. Chôdza posilňuje a utužuje zdravie. Skúsenosť, ktorú cestou načerpáme, môže prispieť ku komplexnej obnove nášho života. Putovanie je jednou z vynikajúcich príležitostí, ako využiť čas na prehĺbenie duchovného života, vypošenie milosti, ale i spoznanie histórie či pôvabov prírody.

Pútnictvo zažíva v posledných rokoch nebývalý rozmach. Putujú muži i ženy, starí i mladí, zdraví aj chorí. Putovať môžeme organizovane v skupinách, ale i osamote. Putovanie nie je o podávaní športových výkonov, ale ani prechádzkou ružovým sadom. Pútnik prežíva aj rôzne náročné situácie a nie každému je dopriate prísť do naplánovaného cieľa svojej cesty. S putovaním sú spojené aj isté riziká, ako napríklad náhle zmeny počasia, intenzívne búrky, silné horúčavy, strata orientácie, zdravotné problémy, ale napríklad aj zvýšený výskyt medveďov, či kliešťov. Preto je potrebné sa na cestu dobre pripraviť. Pri orientácii pomôže špecifické značenie na turistických smerovníkoch, mapa, knižný sprievodca, či digitálna navigácia v mobilnom telefóne. Pútnikovi veľmi pomáha, ak má jeho cesta duchovný motív a svoje ťažkosti a námahu obetuje na konkrétny úmysel. Pre nasledovníka svätého Františka sa môže stať putovanie v tomto jubilejnom roku stigmatizácie „výstupom na La Vernu“ a časom stretnutia sa s tajomstvom Kristovho kríža.

Významné pútnické miesta sa nenachádzajú len v zahraničí, ale aj na našom krásnom a rozmanitom Slovensku. Naša domovina je popretkávaná cestami, po ktorých už od nepamäti kráčali nohy mnohých pútnikov. Slovenskom prechádzajú viaceré zaujímavé medzinárodné pútnické trasy, ktoré nám pomôžu objaviť jeho skryté poklady kultúrneho, prírodného, historického a duchovného bohatstva. Zoznámme sa s niektorými z nich a prijmime pozvanie k znovuobjaveniu krásy a hodnoty pútnictva.

Svätojakubská cesta na Slovensku

Najvýznamnejšia pútnická cesta v Európe je Camino de Santiago, ktorá prechádza naprieč celou Európou a vedie ku katedrále v Santiagu de Compostela v Španielsku. Jej súčasťou je aj Svätojakubská cesta na Slovensku, ktorá smeruje z Košíc do Bratislavy, kde sa napája na maďarskú a rakúsku sieť svätojakubských ciest. Slovenská trasa je dlhá 650 km a na jej prejdenie budeme potrebovať približne mesiac. Pútnik si samozrejme môže vybrať len niektorý z úsekov cesty a absolvovať napríklad niekoľko celodenných etáp. Trasa Svätojakubskej cesty na Slovensku kopíruje stredoveké pútnické koridory, prechádza cez mestá s patrocíniom sv. Jakuba a tiež cez prírodné, cirkevné či kultúrne miesta. Svätojakubská cesta je značená symbolom mušle na turistických smerovníkoch, ktoré spravuje Klub slovenských turistov. Neodmysliteľnou súčasťou pútnickej cesty je Credencial - pútnický pas, kde sa po ceste zbierajú odtlačky pečiatok, ktoré tvoria potvrdenie o vykonaní púti a zároveň umožňuje preukázať sa ním v španielskom Santiagu de Compostela a získať oficiálny dokument o absolvovaní púte. Okolo Svätojakubskej cesty na Slovensku sa vytvorila živá komunita pútnikov, ktorí si navzájom vymieňajú informácie a rady a ktorú zastrešuje občianske združenie Priateľov Svätojakubskej cesty – Camino de Santiago.

Via Mariae

Pútnickú trasu Via Mariae môžeme vnímať ako cestu vnútorného smerovania, ktoré nás vedie cez Máriu k Ježišovi. Mariánska pútnická cesta Via Mariae prechádza z juhu na sever zo Šiah do Trstenej so zastávkami na viacerých významných miestach, napr. Plášťovce, Staré Hory, Ludrová a Trstená. Pútnická cesta prechádza viacerými regiónmi a geograficky rozmanitými územiaми Slovenska, ktoré ponúkajú pútnikovi možnosť plnohodnotného duchovného vyžitia a zároveň mu umožňujú spoznať historické, prírodné a kultúrne zaujímavosti priamo na trase a v jej blízkosti. Na juhu sa pripája na maďarskú vetvu Stredoeurópskej mariánskej cesty (Mária út) a na severe pokračuje do Čenstochovej v Poľsku. Cesta vás prekvapí svojou krásou, jedinečnosťou, harmóniou a pokojom. Celá trasa má 10 úsekov a je dlhá 192,6 km. Značenie trasy Via Mariae zabezpečuje Klub slovenských turistov. Na turistické smerovníky sa umiestnili aj logá pútnickej cesty Via Mariae v podobe štylizovaného M, ktorým sú označené aj ďalšie úseky Stredoeurópskej mariánskej cesty napr. v Maďarsku alebo Rumunsku.

Cesta svätej Alžbety

Dve kultové miesta, Košice a Sárospatak (Blatný potok), sú od roku 2011 prepojené cestou pre peších pútnikov. Trasa spája rodisko sv. Alžbety Sárospatak s jej najvýznamnejším kultovým miestom v strednej Európe, s Dómom sv. Alžbety v Košiciach. Tieto dve mestá sú prepojené pútnickou trasou, ktorá je dlhá len niečo vyše 100 km a môžeme ju prejsť aj skôr ako za týždeň. V stredoveku bola púť svätej Alžbety živou tradíciou. Súčasná pútnická cesta vedie krajinou bohatou na prírodné krásy a historické i sakrálne pamiatky. Putujúci spoznajú vinohradnícku kultúru tohto

kraja s radom pivníc, kalvínske i gréckokatolícke kostoly, zrúcaniny hradov a opátstva či muzeálny rusínsky dom, porcelánovú kalváriu, starobylé domy kríže, pozostatky rano-gotického Koscelka i archeoskanzen v obci Nižná Myšľa, kde sú zvyšky osídlenia z doby bronzovej. Keď sa vydáme na túto jedinečnú púť, svätá Alžbeta, patrónka Františkánskeho svetského rádu, sa nám stane spoľahlivou spoločníčkou aj na našej duchovnej ceste.

Pripravil Pavol Železník

<https://www.caminodesantiago.sk>

<https://marianskacesta.sk>

<https://www.szenterzsebetut.hu>

<https://rurallure.eu>

Na Púti pokoja a dobra františkánskej mládeže / foto: Ľudovít Bilý

PUT POKOJA A DOBRA FRANTISKÁNSKET MLÁDEŽE

*AKO NOSITELIA POKOJA,
KTORÝ SA MÁ USTAVIČNE ŠÍRIŤ,
NECH ROZHovorOM HĽADAJÚ CESTY
K JEDNOTE A BRATSKÉMU SÚLADU,
DÔVERUJÚC V PRÍTOMNOSŤ
BOŽIEHO SEMENA V KAŽDOM
ČLOVEKOVI A V PREMIEŇAJÚCU SILU
LÁSKY A ODPUSTENIA.
REG. 19*

S POŽEHNANÍM
O. BISKUPA
BERNARDA BOBERA

S POŽEHNANÍM
TROCH VETIEV
FRANTISKÁNSKEHO KÁDU

WWW.OFS.SK

PÚŤ POKOJA A DOBRA *františkánskej mládeže*

Tohto roku si celá františkánska rodina pripomína 800.výročie Stigmatizácie svätého Františka z Assisi. Jednou z "akcií" tohto Jubilea je "Púť mladých s posolstvom pokoja a dobra" naprieč Slovenskom, aby toto posolstvo zdieľali s ostatnými. Mladí pôjdu s krížom, v ktorom je osadený kameň z hory La Verna, na ktorej svätý František obdržal stigmy a s obrazom Stigmatizácie sv. Františka z Assisi. Mládež putuje v sprievode s krížom a s obrazom z farnosti do farnosti iba počas dní pracovného voľna, v sobotu a nedeľu. Ak do farnosti prídu symboly v sobotu, tak sa hneď v nedeľu odnesú do nasledujúcej farnosti. Ak symboly prídu do farnosti v nedeľu, ostanú tam počas pracovných dní až do najbližšej soboty, kedy sa v sprievode odnesú ďalej.

Púť sa začína 1.6.2024 v Bardejovskej farnosti, kedy mladí odnesú symboly do Mihaľova. V nasledujúci deň 2.6. sa bude putovať do Hervartova, kde symboly ostanú až do 8.6., kedy pôjdu do farnosti v obci Šiba. Dňa 9.6. pútnici zo symbolmi navštívia farnosť Hertník. V sobotu 15.6. povedie trasa do Bartošoviec a v nedeľu 16.6. symboly prídu a ostanú vo farnosti Osikov až do 22.6., kedy sa presunú do Raslavíc a odtiaľ 23.6. do Demjaty, kde mládež z Bardejovského dekanátu odovzdá túto štafetu mládeži ďalšieho dekanátu.

Púť bude pokračovať ďalej v Prešovskom dekanáte, kým nedorazí do miest a obcí Spišskej diecézy a následne bude pokračovať cez ostatné diecézy Slovenska. K jednotlivým trasám sa môžete kedykoľvek pripojiť. Jednotlivé trasy môžu skutočne absolvovať všetci, nakoľko sú rozvrhnuté tak, aby ich dokázali prejsť všetky vekové kategórie pútnikov.

Túto púť požehnal arcibiskup Košickej arcidiecézy – Mons. Bernard Bober a biskup Spišskej diecézy Mons. František Trstenský. Následne oslovíme ďalších otcov biskupov o dovolenie a požehnanie, až kým nedôjdeme k hraniciam s Českou republikou. Dúfame, že púť prejde viacerými krajinami Európy.

Našou túžbou je tomuto svetu priniesť pokoj a dobro! Chceme spolu s Vami prosiť o mier. O prebudenie pokoja a dobra v ľudských srdciach a na celom svete! Aby bol miestom, kde nebudú znieť zbrane a šíriť sa zlo. Aby bol miestom, kde človek môže dôstojne žiť, vychovávať svoje deti, zveľaďovať všetko to, čím nás dobrotivý Boh obdaroval a čo môžeme vidieť všade okolo seba. Aby vo svete zavládla láska, na väčšiu slávu Troj jediného Boha. O to prosíme nášho Nebeského Otca a vyprosujeme orodovanie našej Matky, Panny Márie a svätého Františka z Assisi.

Trasy púte sú rozvrhnuté tak, aby netrvali viac, ako dve-tri hodiny a aby sa jej mohli zúčastniť aj iné vekové kategórie ľudí – farníkov. Nejde ani o kvantitu – stačí, ak sa nájdu dvaja-troja (jeden nesie Kríž, druhý obraz), ktorí pôjdu s touto púťou, prosbou a modlitbou do najbližšej farnosti.

Ludovít Pacifik Billý, OFS

Bližšie informácie nájdete na stránke: www.ofs.sk

Emailový kontakt: ludovitbilly@gmail.com

Telefónny kontakt: +421 948 348 894

Jana Pachnerová a její rodina

Milí bratři a sestry, nedávno mě oslovil Luboš Kolafa, bratr z našeho společenství Sekulárního františkánského řádu, abych něco o sobě napsala. Něco do vašeho časopisu Františkánská rodina o českých terciářích a o své rodině. Jmenuji se Jana Pachnerová a jsem z místního bratrského společenství sekulárních františkánů v Plzni. Pocházím z Plzně, narodila jsem se v roce 1959. Ale abych nemluvila sama za sebe, pozvala jsem ke spolupráci bratra Marka Vilímka OFM, z farnosti bratří františkánů Plzeň - Severní Předměstí. Ten mi položil následující otázky:

Jano, jak ses vlastně poprvé setkala s františkánskou rodinou? Tví rodiče byli také terciáři, nebo jsi k tomu přišla po "vlastních cestách"? A jaká vlastně byla Tvá výchova?

Jsem jedináček, moji rodiče, maminka učitelka a tatínek zemědělský inženýr, se v mých šesti letech rozvedli. Oba byli katolíci, ale manželský svazek prostě ne-

unesli. Další manželský svazek ale ani jeden z nich neuzavřeli.

S vírou mne nejvíc seznamovala babička Marie z tatínkovy strany, měla hodně modlitebních knížek a svatých obrázků. Také jsme spolu s ní a rodiči jezdili na poutě (Svatá Hora, Vršíček, Vavříneček, Mariánská Týnice atd.) Učila mne různé modlitby, hlavně jsme se spolu modlily za rodiče.

Bydlela jsem s maminkou a ta byla velmi přísná. Tatínka jsem měla na víkend, on pracoval mimo Plzeň. Ten byl veselý a pořád jsme se spolu smáli.

Rodiče mne vychovávali každý po svém, maminka přísně, abych jako jedináček nebyla rozmazlená a nedělala jí ostudu, tatínek mírně, ten tvrdil, že jsem hodná dost.

Podělíš se s námi o nějaký duchovní prožitek či zkušenost z dětství či pozdějšího věku, který byl pro Tebe důležitý nebo určující?

Maminka náhle zemřela, když mi bylo necelých 22 let a já osaměla, protože tatínek byl zaměstnán daleko. Najednou jsem nevěděla, jak se s její smrtí vyrovnat. Do kostela jsem sice chodila každou neděli, ale neměla jsem nikoho z vrstevníků, s kým bych se mohla o tom všem, co mne potkalo, a také o víře bavit. Byla to velmi těžká doba mého života.

Až mne jednou moje spolužačka pozvala na jejich "spolčo" a tam jsem našla spřízněnou duše.

Pak jsem se seznámila na vysoké škole v Plzni se svým mužem Jaroslavem, který sice byl pokřtěný, ale do kostela nechodil. Na svátost manželství nás připravoval tehdy hodně známý plzeňský arciděkan P. Kozlík. Svatbu jsme měli napřed na radnici a pak teprve mohla být v kostele, jak to za komunistů bylo. To byl rok 1981. Oba jsme pak každou neděli chodili na náměstí do kostela ke svatému Bartoloměji. Postupně se nám narodily 4 děti, syn Martin, dcera Lenka, dcera Marie a za 11 let po Marii nejmladší Jan. To byl dárek, už jsme ani nečekali takový přírůstek po čtyřicítce!

Jsi činná ve farnosti Plzeň - Severní Předměstí. Mohla bys prosím trochu popsat své aktivity? A co Tě vlastně motivuje, abys takto sloužila v rámci farnosti? Jaké jsou radosti a jaká úskalí této služby?

V té době začaly naše tři děti vyhledávat také věřící vrstevníky a objevily je na Lochotíně. V domečku bratří františkánů, kde tehdy působili bratři františkáni Didak, Dominik a Juniper (OFM), se scházela spolčička mládeže a naše děti se tam usadily. V neděli hrály v lochotínském pavilonku, kde se sloužily mše svaté, protože Lochotín neměl svůj kostel, a v týdnu chodily do domečku na spolča. Začali jsme do lochotínského pavilonku s manželem a naším nejmladším synem chodit také, abychom byli v neděli všichni spolu. Scházelo se tam hodně rodin s více dětmi, a tak jsme se tam s nimi seznámili, jezdili s nimi na farní dovolené, nejvíce do Horní Blatné, a trávil s nimi volný čas. Hrávali jsme fotbal s dětmi, volejbal se hrál v pronajaté tělocvičně a v pavilonku byly farní večery pro děti i dospělé.

Čas plynul v rychlém tempu, chyběly nám babičky, protože můj muž, také jedináček, přišel o maminku brzy stejně jako já. Navíc jsem se starala o tetu, sestru mé maminky, která byla postižená a později upoutána na invalidní vozík. To už maminka nežila.

V domečku jsem začala učit náboženství, když byly Honzíkovi 3 roky, později jsem tam vedla i sboreček dětí mladšího školního věku. V pátek jsem chodila do domečku na růženec, pomáhala jsem vést duchovní obnovy pro ženy a byla i součástí skupiny animátorů dětí i mládeže. Když to tak počítám, už tyto moje aktivity ve farnosti trvají dobrých 18 let. Vídám se s dospělými, kteří ke mně chodili jako děti na nábožko. Také jsem připravovala děti ve věku 8 a 9 let na 1. svaté přijímání. Pán mi dal tu milost, abych předávala víru, tak se o to snažím.

Sloužím i jako hudební doprovod při nedělních mších společně s mým manželem a nejmladším synem teď už v kostele Všech svatých na Roudné. Ve farnosti jsme rádi.

Služba dětem mi stále působí radost, někdy jsou ale také vidět rozdíly v jejich výchově oproti dřívějšku a snahy rodičů zaměstnat děti v různých kroužcích mimo školu, takže je náboženství potom spíše “popelkou” a rodiče vytíženými šoféry. S dětmi také zpívám a vedu dětskou schůličku. V pátek jsem s maminkami na dopoledním ruženci.

Jak bys popsala vaše plzeňské společenství sekulárních františkánů?

Když mi bylo 50 let a starší děti odrůstaly, cítila jsem, že bych chtěla ještě něco víc než jen to, co dělám a čím žiji. Nějaký rád, který by mi pomohl v těch denních povinnostech trochu zastavit a spočinout u Boha. A tak mne bratr Bartoloměj OFM, který byl tehdy duchovním asistentem terciářů v Plzni, k nim poslal. Tam prý najdu to, co hledám, dobré lidi a rád. Tak jsem do společenství přišla a ujala se mne tehdejší ministryně Pavla Ženišková. Do noviciátu jsem vstoupila 15.9.2010 a o rok později 15.9.2011 jsem složila profesní slib. Když jsem složila profesní slib, myslela jsem, že se všechno změní k lepšímu a všichni členové mé rodiny půjdou také k terciářům. Ale ono nic, nestalo se k mému překvapení nic, nikoho můj vstup k terciářům z rodiny neoslovil. To bylo pro mne velké zklamání a těžce jsem to nesla. Říkala jsem si: “Copak to nikoho neosloví, takové krásné myšlenky svatého Františka z Assisi? A žít tyhle jeho ideály!” A dočkala jsem se, oslovily současného papeže Františka v roce 2013.

Naše bratrské společenství se schází dvakrát do měsíce, jednou 1. úterý v měsíci, kdy máme tzv. modlitební společenství, a pak 3. úterý v měsíci, kdy se scházíme všichni na tzv. velkém setkání. Setkání začínáme v kostele adorací, pak mší svatou a nešporami, pak jdeme do farního sálu, kde se sdílíme a řešíme různé záležitosti, domlouváme společně návštěvy nemocných, terciářské poutě, výstavy atd.

Máme i vlastní měsíčník, který se jmenuje Terciářské listy. Je možné si ho číst i na webových stránkách našeho společenství. V současné době má naše MBS 26 členů. I v tomto společenství jsem velmi ráda.

Co pro Tebe znamená být formátorkou noviců?

Již 4. rokem působím v našem MBS jako formátorka noviců, tzv. novicmistrová. Velmi si vážím toho, že mi dali bratři a sestry důvěru k této službě. Během těchto necelých 4 let složilo profesní sliby 5 nových členů našeho MBS, v současné době připravuji 2 další. Se zájemci o noviciát se scházím jednou do měsíce, probíráme formaci, modlíme se i sdílíme. Oni se učí ode mne a já zase od nich. I pro mne jsou setkání s nimi obohacující. Zároveň se musím vzdělávat, 3 roky jsem dojížděla do Prahy na Institut františkánských studií a ve vzdělávání pokračuji stále i soukromě.

Plzeňská diecéze letos zahájila Diecézní synodu. Jak Ty vlastně vnímáš současnou církev? Je něco, co by se podle Tebe v církvi mělo změnit, a je něco, co bys naopak rozhodně neměnila?

Diecézní synodu vnímám s nadějí, že může být cestou ke změně k lepšímu v naší katolické, 2000 let staré církvi, cestou ke zlepšení našich vztahů s ostatními, “mladšími” církvemi, reakcí na změny, které doba přinesla – aggiornamento. Církve se má snažit přijímat mezi sebe nové lidi, kteří zatím váhají a nejsou ještě pokřtěni, snažit se je zapojit. Ale zapojit se musí víc i ti, co jsou součástí církve, já bych řekla, hlavně mládež. Ta mnohdy neví, čím může být užitečná, a tak raději stojí opodál. Anebo kritizuje, že to či ono je zastaralé, mše příliš dlouhá, málo sportu, samé povídání a moc akcí.

A také mít za svěřené věci odpovědnost. Nečekat, že když něco neudělám, udělá to

někdo jiný. Já osobně bych také ubrala na množství zápisů a porad o všem možném. Zestručnit a zjednodušit vše, o čem se mluví. Někdy zápisy a porady zaberou tolik času, že už se ani neví, jaká byla původní myšlenka. Přesto si myslím, že naše církve má své výhody, a těmi jsou hlavně svátosti. Ty v ostatních církvích chybí. Já jsem ve své církvi spokojená a neměnila bych. A potom - každý musí také mít snahu změnit k lepšímu sám sebe!

Celá Tvá rodina je hudebně obdařena... Mohla bys k tomu něco říct?

Když naše děti cvičily doma na hudební nástroje, klavír, housle, kytaru, odcházela jsem z bytu, aby mi nepopraskaly bubínky. Dcera Marie zalávala povrch houslí vydatnými slzami, syn Martin se vztekal, když hrál na housle, dcera Lenka cvičila na klavír až moc. Teď už hraje doma jen nejmladší syn Honza na akordeon nebo klavír. To už se dá vydržet. Já sama chodila do hudební školy na klavír a zpěv 10 let a můj muž na akordeon, sám se naučil na kytaru.

Teď už my rodiče hraje hůř než naše děti, dcery vystudovaly konzervatoř a vysoké umělecké školy, syn Martin dokonce skládá své vlastní kytarové skladby, syn Honza je také šikovný. Nadání mají od

Boha a také ho podělili, píli mají různou a každý vnímá hudbu jinak, ale celkově je to krása, když se všichni při oslavách sejdem a všichni hrajeme a zpíváme.

Také na nedělních mších často hrají, syn Martin má dětskou schůličku „Pižďuchové“, kde hrají i naše 2 vnučky na klavír a na housle, dcera Lenka založila sbor „Frak“ a zpívají a hrají církevní hudbu, syn Jan hraje na akordeon, klavír a teď i trochu varhany.

Já vedu dětskou schůličku většinou dětí předškolního věku. A my rodiče také občas „vykrýváme“, jak říká můj muž naší snaze hrát v neděli při mši svaté, když někdo nemůže nebo náhle onemocní.

Jsi ráda, že Hospodin je Tvým štítem a víra Tvou oporou?

“Hospodin je můj Pastýř, nic nepostrádám, občerstvuje mou duši...” Osobně vnímám víru jako velký dar. Je krásné Pána znát a každodenně s Ním být. A je to zároveň i každodenní úsilí, někdy přemáhání. Je krásné mít s Bohem osobní vztah a ten si každý musí sám udělat a prožít. Někdy i vybojovat. Každý máme svobodu, kterou nám Pán dal, můžeme si vlastně dělat, co chceme. Ale kdo má Boha, má všechno.

Marek Vilímek OFM a Jana Pachnerová OFS

info **Národnej rady OFS**

Druhé plánované rokovanie NR v tomto roku sa uskutočnilo v rámci národného formačného stretnutia OFS v Melčiciach, v sobotu dňa 13. apríla 2024.

Národná rada sa zaoberala:

- Detailami programu medzinárodnej vizitácie na Slovensku v dňoch 2. 5. - 5. 5. 2024.
- Národný minister Damián Berec informoval že sa zúčastnil spomienky na Sviečkovú manifestáciu, ktorá sa uskutočnila pred 36. rokmi, dňa 25. marca v Bratislave. Už tradične je spoluorganizátorom spomienok FKI. Okrem toho sa zúčastnil viacerých diskusných večerov organizovaných Poľským inštitútom a ÚPN (aktuálne na tému Kardinál Ján Ch. Korec, Cesty Jána Pavla II....). V rámci upevňovania bratských vzťahov sa stretol s ministrom Českého NB, pozvaným na národné formačné stretnutie na Slovensku, s ktorým si vymenili skúsenosti.
- Radca pre mládež br. Ľudovít Billý začal organizovať vo farnostiach mládežnícke bunky. Je už zapojených cca 60 mladých ľudí a táto františkánska mládež si založila messengerovú skupinu, kde už medzi sebou komunikujú. Sú pripravené symboly (obraz Stigmatizácie sv. Františka a Kríž, v ktorom je osadený kameň z hory La Verna) a s požehnaním arcibiskupa Mons. Bernarda Bobera (a teraz už i Mons. Františka Trstenského), budú mladí putovať z farnosti do farnosti. Vo farnosti kde prídu, nechajú symboly, vrátia sa domov a z ďalšej farnosti pôjdu ďalej. Starší ľudia sa budú môcť tiež pripojiť k tomuto putovaniu. Na webe www.ofs.sk v záložke Františkánska mládež, bude možnosť sledovať kde sa práve nachádzajú. Zároveň vznikne facebookový profil, kde sa budú pridávať fotografie z týchto pútí.
- Tajomníčka NR informovala o štatistických údajoch OFS na Slovensku k **31. 12. 2023**:

Počet miestnych bratstiev zriadených kánonicky: 63

Počet miestnych bratstiev aktívnych: 48

Počet miestnych bratstiev nečinných/bez zvolenej rady MB: 15

Aktívni členovia: 635

Nečinní členovia: 234

Ktorí požiadali o dočasné vystúpenie: 1

Dočasne vylúčení: 17

Počet vo formácii: 49

Počet v iniciácii: 40

S dočasnou profesiou: 1

Podľa pohlavia: muži: 115, ženy: 520

Podľa veku: menej ako 35 rokov: 4, od 35 do 50 rokov: 65, od 50 do 65 rokov: 156, od 65 rokov a viac: 410.

Duchovní asistenti: bratia I. rádu (OFM; OFMConv; OFMCap): 28, diecézni kňazi: 4, miestne bratstvá bez duchovného asistenta: 5

- NR dospela k tomu, že vzhľadom na klesajúci počet členov v miestnych bratstvách a tiež vzhľadom na nároky organizačného zabezpečenia regiónov, ale aj zvyšujúcu sa náročnosť pri práci v menších bratstvách, je potrebné riešiť otázku pribúdajúcich nečinných bratstiev (ohrozené sú najmä odľahlejšie malé bratstvá). Aj v súvislosti s možnosťami pokryť štruktúru NB duchovnou asistenciou sa otvára otázka opodstatnenosti trojstupňovej štruktúry Národného bratstva.

Cecília Blanárová, tajomníčka NR

Národné formačné stretnutie OFS v Melčiciach

O tohtoročné národné formačné stretnutie, ktoré sa konalo v dňoch 12. – 14. 4. 2024 v Melčiciach, vo Františkánskom duchovnom centre, ktoré spravujú sestry Františkánky Premenenia Pána, bol opäť veľmi veľký záujem. A keďže išlo o stretnutie pre formátorov na všetkých úrovniach národného bratstva, boli uprednostňovaní hlavne formátori. No tešili sme sa, že prišli aj všetci naši národní duchovní asistenti, teda P. Jozef Konc OFM Cap, P. Róbert Chabada OFM a P. Stanislav Rok OFM Conv.

Boli to tri nádherné, slnečné dni. Účastníci stretnutia začali prichádzať v piatok už v skorých popoludňajších hodinách, aby sa stihli ubytovať a užili si teplé lúče slnka v kláštornej záhrade pri priateľských stretnutiach. Samotný program sa začal o 18. h slávením

svätej omše so spoločnou modlitbou vešpier. Nasledovala večera a po nej nám národný formátor brat Martin Dulaj predstavil virtuálnu knižnicu, kde sú pre formátorov k dispozícii formačné materiály potrebné pre ich službu v miestnych bratstvách. Sú veľmi dobre a prehľadne usporiadané, aby si tam každý ľahko našiel to, čo potrebuje. Zároveň nám vysvetlil, ako získame prístup do tejto knižnice, aj to, ako si potrebné materiály vieme odtiaľ stiahnuť a prípadne i vytlačiť. Nasledovala adorácia so Sviatosťou Oltárnou a potom sme sa už všetci odobrali na odpočinok.

V sobotu ráno sme opäť začínali spoločne liturgickou modlitbou – rannými chválami. Po raňajkách, ktoré nasledovali, sme sa zišli v prednáškovej miestnosti. Brat Martin, cez Skutky apoštolov 4, 1-20, nás voviedol do témy o našej službe pre bratov a sestry v miestnych bratstvách. Peter a Ján vstupovali do chrámu a hovorili o Ježišovi s veľkou odvahou a silou. Mali túto odvalu a silu preto, lebo sa s Ježišom stretli osobne. Boh nás pozýva do služby, ale my, mnohí, máme obavy prijať službu, lebo sa obávame, že na to nemáme dary ani schopnosti. No máme si uvedomiť, že spolu so službou dostávame i dary, ktoré máme odovzdávať ďalej. Božia milosť cez nás má pretekať k tým, ktorí sú nám zverení.

Peter a Ján hovorili k ľuďom ktorých nepoznali. My rozprávame k ľuďom ktorých poznáme. Veľká noc má pokračovať v živote každého jedného z nás. Sme obdarovaní Božím slovom, a to Slovo má obnovovať môj život i životy iných. No nemáme zabúdať pred každým stretnutím pozvať Ducha Svätého, aby oživil naše bratstvá, aby sme žili v nich ako prví kresťania kedysi na začiatku. Svätý František sa chcel vrátiť k týmto počiatkom. Odvtedy uplynulo už vyše 2000 rokov, ale Boh – Duch Svätý je mladý stále rovnako. Duch Svätý sa dával vtedy, dnes, i zajtra. V našich bratstvách máme rôzne formy modlitieb, ktoré môžeme obmieňať. Dôležitá je pre nás askéza, modlitba a bratstvo. Všetky tri môžeme žiť v našich MB. Modlitba bez askézy je slabá, askéza bez modlitby je diéta. Ako askézu si môžeme dať čokoľvek, napríklad vylúčiť internet, telefón, nejaké jedlo... zaujímať sa o seba navzájom.

Po krátkej prestávke prišiel, páter Ján Otruba OFM Cap, ktorý sám kedysi začínal ako františkánsky terciár, aby nám počas krátkej duchovnej obnovy porozprával o stigmatizácii sv. Františka, aj ako to celé začalo. Ježiš Kristus ukrižovaný – to bola Františkova celoživotná láska z ktorej sa všetko odvíjalo. Počas svätej omše, v kázni, páter Otruba pokračoval v začatej téme (viac o tom v inom príspevku), ktorá nás veľmi duchovne obohatila, za čo mu zo srdca ďakujeme.

Po chutnom obede, ktorý nám pripravila sestrička Veronika spolu so svojimi pomocníkmi, a dlhšej prestávke na oddych, pokračoval br. Martin o základných stanovách a zásadách pre formáciu. Sobotňajší program sme ukončili adoráciou.

Na nedeľu ostala Martinovi posledná téma: Povaha Františkánskeho svetského rádu. Sú to všetko veľmi dôležité témy pre každého formátora, aby sa vedel v problematike orientovať a správne rozhodovať najmä pri prijímaní nových členov OFS.

Ďakujeme našim duchovným asistentom za ich službu pre nás svetských františkánov a tiež sestričke Veronike a jej pomocníckam za chutné jedlo a milú obsluhu.

Z Východoslovenského regiónu OFS

Spolu s regionálnym a zároveň národným duchovným asistentom pátrom Stanislavom Rokom OFMConv. sme v našom regióne uskutočnili bratské a pastoračné návštevy v troch miestnych bratstvách: v Sečovciach 9.12.2023, v Košiciach 10.2.2024 a v Bardejove 24.2.2024. Tento čas strávený spolu s bratmi a sestrami bol a je požehnaním a povzbudením pre všetkých prítomných. Za regionálnu radu sa ich zúčastnili: ministerka Mária Hudáková, v Sečovciach bol prítomný Ľudovít Billý a v Košiciach Cecília Blanárová.

Na pozvanie reg. ministerky Márie Hudákovvej sa dňa 20.4.2024 uskutočnila v Prešove vizitácia Východoslovenského regiónu OFS, ktorú viedol národný minister Damián Berc za prítomnosti P. Stanislava Roka OFM Conv. Prítomní členovia OFS predstavili svoje bratstvá, oboznámili nielen br. Damiána, ale aj všetkých prítomných so životom vo svojich bratstvách, ako často sa stretávajú, ako spoločne prežívajú františkánsku spiritualitu i ako sa zúčastňujú na slávení významných františkánskych jubileí.

Chcem sa aj touto cestou poďakovať všetkým, ktorí sa zúčastnili týchto stretnutí, najmä P. Stanislavovi a br. Damiánovi, za ich službu, za povzbudenie i usmernenie.

Mária Hudáková

P. Rok OFMConv, kaplnka relikvií, Prešov

Stretnutie rady Západoslovenského regiónu OFS

Regionálna rada Západoslovenského regiónu sa stretla vo františkánskom kláštore v Nových Zámkoch, aby sa zaoberala prípravou programu regionálnej púte v Šaštíne. Miesto stretnutia Nové Zámky nebolo zvolené náhodne. V tomto roku jubilea môžeme pri návšteve kostola Stigmatizácie sv. Františka v Nových Zámkoch získavať plnomocné odpustky do konca tohto roku.

Stretnutie sme začali slávením svätej omše, ktorú celebrovali náš regionálny duchovný asistent P. Bruno OFM a p. kaplán zo Štúrova, Radoslav Lenčేశ. Na sv. omšu prišli bratia a sestry z MB Nové Zámky a aj zo Štúrova. Program púte bol dohodnutý so sestrami z MB Trnava, pozvánka bola poslaná do bratstiev v Západoslovenskom regióne a tiež regionálnym radám OFS. V tomto roku budeme sláviť regionálnu volebnú kapitolu vo františkánskom kláštore v Trnave, 12. októbra. Stretnutie regionálnej rady bolo ukončené spoločným obedom a vzájomným bratským rozhovorom.

Monika Olečková, tajomníčka RR

Púť Západoslovenského regiónu OFS v Šaštíne

Pokoj a dobro! Týmto pozdravom sme sa v sobotu 25. mája od rána mnohokrát navzájom pozdravovali pri stretnutí s bratmi a sestrami v Šaštíne, kde sme sa zišli takmer zo všetkých bratstiev v regióne. Púť organizačne zabezpečovalo bratstvo z Trnavy a regionálna rada.

Pre nás z Bratislavy bol začiatok poznačený dlhším čakaním na autobus, ale všetko dobre dopadlo, do Šaštína sme došli pri druhom desiatku Františkánskeho radostného ruženca. Postupne sme zaplnili lavice baziliky Sedembolestnej Panny Márie a o 10.00 h sme začali sláviť svätú omšu. Hlavným celebrantom bol náš regionálny duchovný asistent P. Bruno Včela OFM a spolu s ním celebrovali národný duchovný asistent P. Róbert Chabada OFM a p. kaplán Radoslav Lenčేశ, ktorý sa venuje sestram v Štúrove. Homília P. Róberta bola

zameraná na našu Nebeskú mamku Pannu Máriu, však sme boli v jej svätyni. Po sv. omši bola moderovaná adorácia, viedol ju otec Lenčేశ. Sv. omšu a adoráciu sme prežívali sústredene a s vnútornou radosťou.

Po duchovnom programe sme prešli do krásnej kláštornej sály, kde naše sestry z Trnavy pripravili občerstvenie, ponúkali slané aj sladké koláčiky a „topoľčianske osúchy so slankou“, ktoré priniesli bratia z Topoľčian a varili kávu a čaj.

Páter Grzegorz Oskwarek OSPPE nám priblížil históriu baziliky a kláštora. Šaštín je v dejinách nášho národa staroslávny a jeho história siaha až do obdobia príchodu našich svätých vierozvestcov Cyrila a Metoda na Veľkú Moravu. Sedembolestná Panna Mária je veľmi úzko spätá s dejinami slovenského národa. Bolo zaujímavé počúvať históriu našej národnej svätyně a celého komplexu, tak aj históriu majiteľov, správcov a ako sa striedali rehole, ktoré sa starali o svätyniu a celý areál. Počas správy rehole Saleziánov, v kláštore bolo gymnázium, kde sa vzdelávali chlapci, ktorí mali k dispozícii internát. V súčasnosti správcami areálu sú bratia Pavlíni, ktorých charisma je starostlivosť o pútnické miesta zasvätené Panne Márii.

Naše stretnutie pokračovalo zdieľaním bratov a sestier, ktoré otvoril náš regionálny minister, Vladimír Meňhert. Prípomínali sme si prípravu regionálnej volebnej kapituly, ktorú budeme sláviť 12. októbra toho roku v Trnave. Sestra Monika Olečková informovala prítomných o návrhoch kandidátov do regionálnej rady, pripravovanej Mariánskej púti v Prahe a stretnutí rady Západoslovenského regiónu. Pokračoval príhovor brata Damiana Bereca, národného ministra, ktorý nám porozprával o priebehu medzinárodnej vizitácie nášho národného bratstva. V tejto téme pokračoval brat Martin Dulaj, ktorý nám priblížil svoje pocity z tejto vzácnnej udalosti. Prihovorila sa aj sestra Lucia Hidvéghyová, ktorá je členkou formačnej komisie pri MeR a hovorila o svojom prežívaní pocitov pri príprave formačného materiálu o stigmatizácii sv. Františka z Assisi. Bol to iný pohľad na stigmatizáciu, že to nie je len o bolesti, ale aj o radosi sv. Františka zo vzťahu s Kristom. Boli to veľmi zaujímavé a veľmi oslovujúce témy a osobné svedectvá našich bratov a sestier.

Na záver sme sa pomodlili Anjel Pána a P. Bruno OFM nám dal požehnanie, aby sme sa šťastne a v pokoji vrátili domov. Odchádzali sme veľmi povzbudení a s pocitmi radosi, bratskej lásky, pokoja a s prianím ďalších podobných stretnutí. Prajeme si, aby nám tieto myšlienky a pocity ostali v srdciach a v pamäti do dní, ktoré nás čakajú, aby sme vždy mali v našej františkánskej rodine vzťah bratskej lásky. Ďakujeme sestram z MB v Trnave za ich ochotu a bratskú lásku pri príprave a zabezpečení tejto púte.

Monika Olečková, tajomníčka RR

Mariánska púť - Praha 2024

Národná rada Sekulárneho Františkánskeho rádu ČR, ktorá zabezpečuje Mariánsku púť podľa tradície, pozvala aj nás slovenských bratov a sestry Františkánskeho svetského rádu na Mariánsku púť v Prahe, ktorá toho roku bola v sobotu 1. júna. Mariánska púť sa koná na sviatok Navštívenia Panny Márie 31. mája, resp. na nasledujúcu sobotu.

Toho roku sa prihlásilo a aj zúčastnilo tejto púte 44 bratov a sestier OFS a sympatizantov sv. Františka. Organizačná príprava púte u nás začala už minulého roku zabezpečením ubytovania a od januára posielaním oboznámení miestnym bratstvám s možnosťou prihlásenia sa na púť. Samozrejme dôležitou súčasťou prípravy je aj dohodnutie ceny ubytovania, dohodnutie s bratmi z bratstiev v Prahe na doplňujúcom programe na piatok a nedeľu. Stretli sme sa s ochotou bratov, ktorí už minulý rok boli našimi sprievodcami. Na tento rok pripravili ďalší zaujímavý program. V piatok nás sprevádzal brat Irenej, boli sme v Tróji, kde je krásny zámok s udržiavanou francúzskou záhradou a botanická záhrada, v ktorej je kaplnka sv. Kláry a tiež vinica sv. Kláry. V kaplnke sme sa pomodlili Radostný ruženec a pokračovali v prehliadke záhrady. V súčasnosti je tam aj výstava exotických motýľov. Po prehliadke botanickej záhrady, krásneho výhľadu na Prahu sme sa zastavili na občerstvenie v záhradnej reštaurácii pri ZOO a autobusom sa odviezli na sídlisko Lhotka na sv. omšu do farského kostola Panny Márie Kráľovnej pokoja, ktorý bol postavený ako jeden z dvanástich kostolov zasvätených Panne Márii, v roku 1937. Na hlavnom oltári je umiestnená replika Mariánskeho stĺpu.

Sobota, program, kvôli ktorému sme do Prahy cestovali – Mariánska púť. Svätá omša sa slávila v kostole Panny Márie Anjelskej na Hradčanoch u kapucínov. Tam sme sa stretli aj s našimi bratmi, P. Augustínom OFM a P. Danielom OFM a tiež s P. Martinom Kollárom OFMConv. Boli prítomní aj národní ministri zo Slovenska br. Damián a z Čiech br. Václav Vendelín. Po sv. omši sme si pozreli Betlehem s postavami v životnej veľkosti a potom nasledovalo bohaté agape, ktoré pripravili bratia zo SFŘ.

Počasie nám neprialo, od rána pršalo a pršalo vytrvalo až do konca púte. Nebolo to príjemné, ale nikoho to neodradilo. O 12.00 sme sa presunuli do kostola Narodenia Pána v Lorete, kde sme sa pomodlili Anjel Pána a začali sa modliť Sedemradostný františkánsky ruženec. Po prvom tajomstve sme šli do kostola Panny Márie Víťaznej (návšteva Pražského Jezuliatka). Pokračovali sme po Karlovom moste do kostola sv. Františka – Križovníci, kde sme si uctili sv. Anežku Českú, zakladateľku SFŘ v Českom kráľovstve. Odtiaľ uličkami plných turistov na Staromestské námestie k obnovenému a požehnanému Mariánskemu stĺpu, na jeho historickom mieste pri kostole Matky Božej pred Týnom. Pokračovali sme do kostola sv. Jakuba pri kláštore minoritov a púť sme ukončili v kostole Panny Márie Snežnej pri františkánskom kostole. Vo všetkých kostoloch a pri Mariánskom stĺpe sme pokračovali v modlitbe františkánskeho ruženca a spievali sme Mariánske piesne, v modlitbe sa striedali českí a slovenskí bratia a sestry. Púť sa končila spomienkou na štrnástich františkánskych mučeníkov a požehnaním s ich relikviami. Cestou sme aj vyhladli aj vysmädli, tak sme našli príjemné miesto na občerstvenie v pivárni u Pinkasů.

V nedeľu po raňajkách sme uložili svoju batožinu do miestnosti, ktorú nám prideliť a spoločný program bol pod vedením brata Jozefa z miestneho bratstva v Prahe, ktorý nás viedol na Vyšehrad kde sme sa zúčastnili na slávení sv. omše v kostole sv. Petra a Pavla a pozreli sme náhrobky známych českých osobností, ktorí sú pochovaní na cintoríne pri kostole. Popoludní sme sa rozlúčili, bratia a sestry postupne odchádzali na stanicu a cestovali domov.

Tešila som sa, že všetci vyjadrovali spokojnosť aj napriek počasiu s dažďom a hrmením. Chcem vyjadriť poďakovanie všetkým za vytvorenie krásneho bratského spoločenstva a verím, že záujem o Mariánsku púť bude aj na budúci rok. Termín púte je 31. 5. 2025.

Monika Olečková

Profesia v miestnom bratstve Rabčice

Pre celé naše miestne bratstvo svätej Terézie z Lisieux v Rabčiciach bol 24. apríl 2024 mimoriadnym dňom a veľkou radosťou. Počas sv. omše zložili profesiu do rúk viceministra regiónu Jozefa Dullu tieto sestry: Zdenka Mária Cvoligová, Monika Mária Marlengová, Mária Terézia Rusnáková, Mária Kristína Lubasová, Klára Monika Luscoňová. Celý liturgický obrad prebiehal vo Farskom kostole Božského Srdca Ježišovho v Oravskej Polhore, ktorému predsedal páter Pio OFM s asistenciou duchovného otca Róberta Slotku. Po svätej omši sme sa presunuli do pastoračnej miestnosti na tunajšej fare na agapé, kde sme sa v príjemnej atmosfére tešili z tejto pre nás veľmi vzácnej udalosti. Sme Pánu Bohu vďační za tuto veľkú milosť. Chceme i naďalej pracovať na sebe pod vedením Ducha Svätého, aby sa naše bratstvo rozvíjalo vo vzájomnej láske a vernosti sľubom podľa evanjelia, tak ako žil náš zakladateľ svätý František z Assisi.

sr. Klára Monika Luscoňová

Mesačné modlitbové úmysly 2024

Medzinárodná rada OFS nás povzbudzuje, aby sme sa v jednotlivých mesiacoch modlili na úmysly, ktoré nám predkladá. Modlitbové zámery OFS sú tu spájané s všeobecnými úmyslami Svätého Otca, aby sa tak zvýraznilo naše vzájomné spoločenstvo.

Jún 2024

ZA MIGRANTOV, ČO OPÚŠŤAJÚ DOMOVY

Úmysel Svätého Otca: Modlime sa za migrantov, čo utekajú pred vojnou alebo hladom a sú nútení podstupovať cesty plné nebezpečenstiev a násilia, aby našli pohostinnosť a nové príležitosti v krajinách ktoré ich prijmu.

Úmysel OFS: Za volebnú kapitolu národných bratstiev Holandska, Guatemaly, Hondurasu a Rakúska.

Otče náš...

Júl 2024

ZA PASTORAČNÚ STAROSTLIVOSŤ O CHORÝCH

Úmysel Svätého Otca: Modlime sa, aby sviatosť pomazania chorých priniesla jej prijímateľom a ich blízkym Pánovu silu a aby sa čoraz viac stávala viditeľným znakom súcitu a nádeje pre všetkých.

Úmysel OFS: Za bratskú a pastoračnú návštevu národného bratstva v Brazílii.

Otče náš...

August 2024

ZA POLITICKÝCH VODCOV

Úmysel Svätého Otca: Modlime sa za politických vodcov, aby slúžili svojmu ľudu prácou zameranou na celostný ľudský rozvoj a spoločné dobro, aby dbali zvlášť o chudobných a nezamestnaných.

Úmysel OFS: Za bratstvá v ťažkostiach, za starších a YouFra

Otče náš...

zdroj: www.ciofs.org
www.tkkbs.sk

ŽIVOTNÉ JUBILEÁ

Bratislava bratstvo sv. Stanislava:

Gabriela Terézia Dostalíková – 23.5.2024 – 60 rokov,
 Mária Lučaničová – 29.5.2024 – 90 rokov,
 Ľudmila Jana Čulenová – 17.7.2024 – 80 rokov,
 Oľga Alžbeta Krištofíková – 5.7.2024 – 75 rokov,
 Mária Klára Majcherová – 17.7.2024 – 55 rokov,
 Darina Dominika Michalčíková – 4.7.2024 – 55 rokov,
 Anna Frančeska Toporová – 21.7.2024 – 55 rokov,
 Renáta Terézia Kováčová – 4.7.2024 – 65 rokov,
 Emília Mária Korčeková – 23.8.2024 – 85 rokov,
 Mária Anežka Poláčková-Turancová – 30.8.2024 – 55 rokov,
 Maruška Lucia Otradovcová-Winkler – 14.8.2024 – 55 rokov,
 Anna Mária Horváthová – 8.8.2024 – 95 rokov.

Belá nad Cirochou:

Jozef Ján Sabo – 14.6.2024 – 80 rokov.

Kysucký Lieskovec:

Koleta Oľga Šídlková – 27.5.2024 – 80 rokov.

Krásno nad Kysucou:

Terézia Kristína Ladňáková – 8.7.2024 – 75 rokov.

Pohronská Polhora:

Mária Anastázia Adameková – 17.5.2024 – 75 rokov.

Považská Bystrica:

Helena Štedráková – 10.6.2024 – 100 rokov,
 František Anton Čička – 14.7.2024 – 95 rokov,
 František Vojtech Tomáš – 11.8.2024 – 90 rokov.

Stará Ľubovňa:

Mária Hudáková – 13.7.2024 – 65 rokov.

Trnava:

Anton Vladimír Hruška – 7.5.2024 – 80 rokov.

Trstená:

Viera Bernadeta Hucíková – 20.5.2024 – 70 rokov.

Zvolen:

Magda Ľubica Moravčíková – 15.5.2024 – 55 rokov,
 Marian Škorvaga – 19.5.2024 – 50 rokov.

Žarnovica:

Monika Eva Gazdíková – 1.6.2024 – 80 rokov.

Žilina:

M. Frant. Ľubica Daňová – 29.5.2024 – 60 rokov,
 František Juraj Zonnenschein – 7.7.2024 – 45 rokov.

VÝROČIE PROFESIE:**Krásno nad Kysucou:**

Mária Pagáčová – v roku 2024 – 35. výročie,

Helena Potočárová – 2.8.2024 – 35. výročie.

Levoča:

Marienka Grečková – 13. 6. 2024 – 20. výročie,

Jarmila Kotradyová – 14. 6. 2024 – 10. výročie.

Nemšová:

Mária Dana Mičková – 2.8.2024 – 10. výročie,

Františka Koriénková – 2.8.2024 – 10. výročie,

Jozef Blažej Poláček – 2.8.2024 – 10. výročie,

Anton Švančara – 2.8.2024 – 10. výročie.

Nová Dubnica:

Klára Mária Mazániková – 2.8.2024 – 10. výročie.

Oščadnica:

Klára Marta Fridečanová – 13.6.2024 – 15. výročie,

Anežka Anna Revajová – 13.6.2024 – 15. výročie,

Terézia Mária Truchlíková – 13.6.2024 – 15. výročie.

Zvolen:

Martin Brýdl – 10.8.2024 – 10. výročie.

ODIŠLI K PÁNOVI:**Oščadnica**

Mária Margita Zagrapanová – 24.2.2024 – vo veku 81 rokov.

Poprad

Mária Kleinová – 18.4.2024 – vo veku 90 rokov.

25. mája 2023 vo veku 55 rokov po dlhej a ťažkej chorobe odovzdal svoju dušu Pánovi brat Ondrej Snovák, ktorý bol členom košického bratstva svetských františkánov. Svoj kríž niesol v tichosti a s pokojom. Pokiaľ mu to zdravotný stav dovoľoval, rád chodil na stretnutia bratstva spolu so svojimi deťmi. Bože, ty si zjavil, že šíritelia pokoja sa budú volať tvojimi synmi, prosíme, pripočítaj k nim aj nášho brata Ondreja.

FABIO ROSINI

IBA LÁSKA MÁ MOC STVORIŤ

Skutky duchovného milosrdenstva

Od knižného prírastku súčasného talianskeho kňaza a spisovateľa Fabia Rosiniho do oddelenia duchovnej literatúry Vydavateľstva Serafín v Bratislave uplynulo už 6 rokov. Publikácia IBA LÁSKA MÁ MOC STVORIŤ, s podnadpisom Skutky duchovného milosrdenstva, patrí medzi skutočné klenoty v duchovnom raste pre každého, kto naozaj túži vystaviť obráteniu a premene svoje srdce. Autor sa v nej zamerlal na skutky duchovného milosrdenstva. Pomáha prehĺbiť citlivosť nášho svedomia, spolucítenie, a čo je dôležité, uvádza ako sa správať, aký postoj zaujať, aby naše skutky prinášali ovocie. Vysvetľuje, prečo sú skutky duchovného milosrdenstva práve tieto - „radiť pochybujúcim, učiť nevedomých, napomínať hriešnikov, utešovať zarmútených, odpúšťať urážky, trpezlivo znášať tých, čo nás obťažujú a modliť sa za živých i mŕtvych“. Neraz môžeme prísť k zisteniu, že mnohé dobré skutky, ktoré robíme sú častokrát skutkami vlastného uspokojenia i vyvedeniu z omylu, že milosrdenstvo sa rodí z vôle, z nášho rozhodnutia byť milosrdný.

Denne sme ponorení do množstva situácií ako prejavíť skutky duchovného milosrdenstva všade tam, kde sa nachádzame, doma, v práci, na ulici, v kostole, obchode a podobne... Každý tento skutok autor nielen pomenováva, vysvetľuje, ale čo je obzvlášť cenné, uvádza aj spôsob ako ho máme uplatniť, aby sa každý dobrý úmysel s pomocou Božou aj uskutočnil. Keďže Milosrdenstvo je Božie dielo v nás, nemôžeme si ho žiadať od človeka, iba od Boha. Môžeme však byť kanálom jeho lásky. Ak sa ním staneme, aj pre nás, tak ako pre autora a mnohých iných bude určite platiť, že - "najhlbším šťastím v živote človeka je starať sa o niekoho".